Nr 19
10 F WEEKBLAD - 18e JAARGANG
IN NEDERLAND 75 Ct

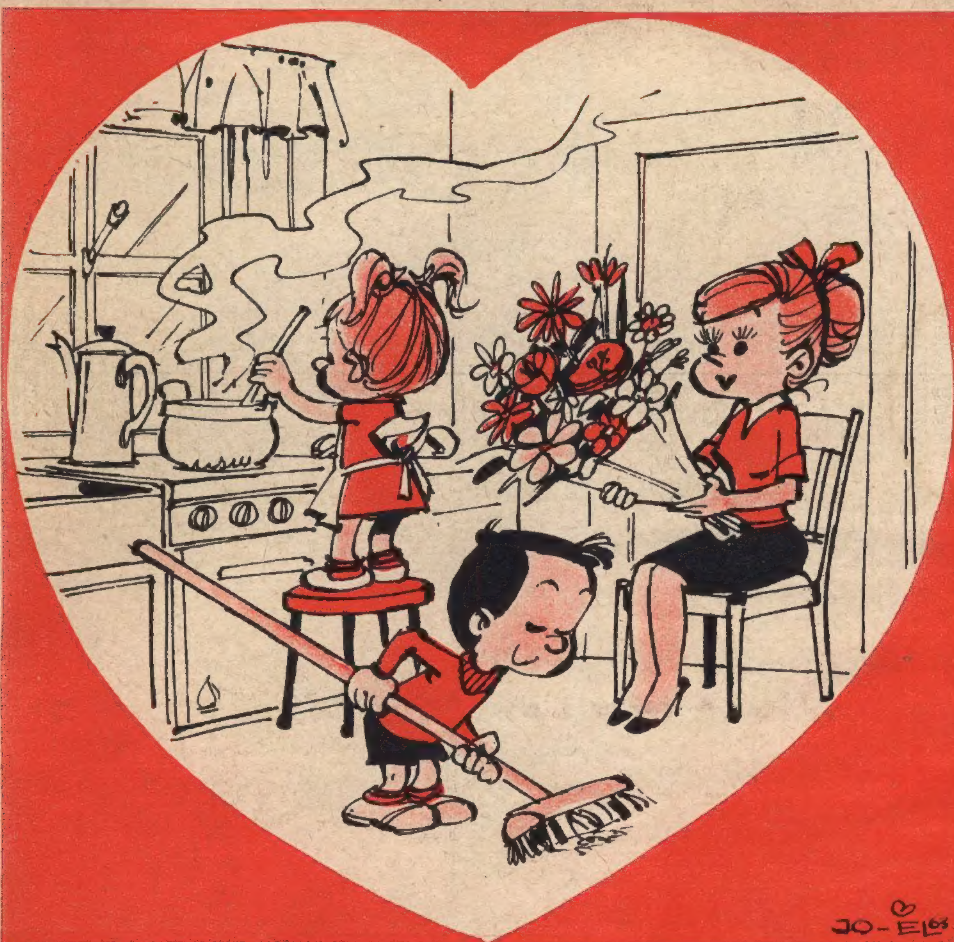

KUIFJE

HET SUPER-BLAD VOOR DE JEUGD VAN 7 TOT 77 JAAR

ZONDAG VIER JE MOEDER!

MAAK EEN FEESTDAG

VAN Moederdag!

Kleine kantiek voor Moeder

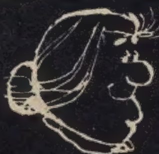
Weer zie 'k u in den schaduw [van de perzikbomen
waar ge in den zomer na den [middag even rust,
waar ge in den rieten zetel zinkt [in zuiv're dromen
waardoor uw kind'ren schrijden, van uw glans bewust.

Maar ook al weet ik uw gelaat [geheel ontspannen,
de kommer en de last zijn gans [met u vergroeid.
De zorg om ons kondt gij geen [ogenblik verbannen
schoon ge in uw rust als een [dier zonnebloemen bloeit

die neigend naar uw rieten [zetel staan gebogen,
het gouden hoofd van zon- en [sterrenlicht belaân ;
schoon rijpe bloemen bloeien in [uw glanzende ogen
en al uw kind'ren als een ruiker [voor u staan.

Bert Peleman

PEPER EN ZOUT

CORNELIUS RYAN, de auteur van het boek « De Langste Dag », kwam onlangs naar Parijs. Hij werd vanzelfsprekend geinterviewd door een zwerm reporters. Toen een van hen aan Cornelius Ryan vroeg wat hij te Parijs in zijn vrije tijd deed, antwoordde hij: «Mijn zoon die acht jaar is heeft me een zeer belangrijke opdracht gegeven. Hij wil dat ik alle Kuifje's die reeds verschenen zijn koop en meebreng !

★

OP 8 mei is Dino Attanasio jarig. Wie van Spaghetti en Ton en Tinneke houdt, stuurt de tekenaar een kaartje. Hij zal er heel erg blij mee zijn.

★

ONZE tekenaars gingen naar de bowling om een partijtje te spelen. Tibet kwam als overwinnaar uit de strijd, op twee punten gevolgd door Jean Graton. Onze vriend Berck was er niet bij. Hij moest zijn kamer houden met de griep en bovendien had hij te veel werk aan zijn verhaal Hansje en Mylady 66.

EEN lezer vroeg of wij een tekenverhaal wilden wijden aan « Lawrence of Arabia ». Hij vroeg dit omdat er in de bios thans een film loopt met Lawrence als held. Wij hebben niet gewacht op de film, hoor !
In KUIFJE nr. 40 van 1 oktober 1958 hebben wij een compleet verhaal gewijd aan de man die men wel eens « de koning van de woestijn » heeft genoemd.

A. Babbelkous

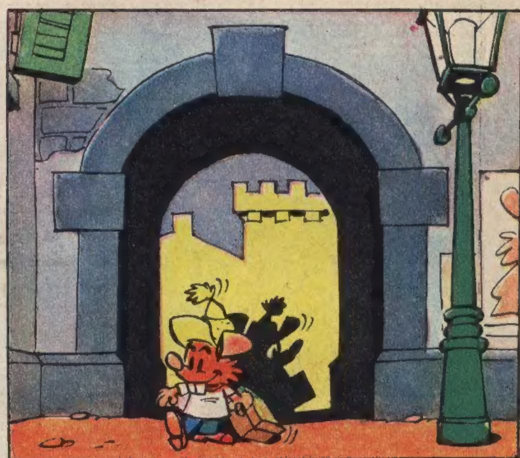
CHLORO LEIDT DE AANVAL!

In de strafgevangenis moet de pelikaan de laatste dagen voor zijn straf met Anthraciet in dezelfde cel doorbrengen. Intussen gaan Chloro en zijn vrienden naar Notenschelp...

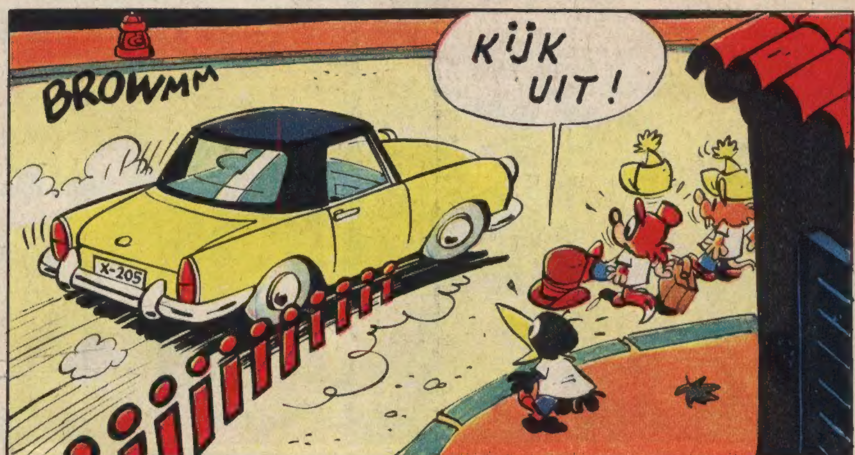
TEKST EN TEK. VAN Macherot

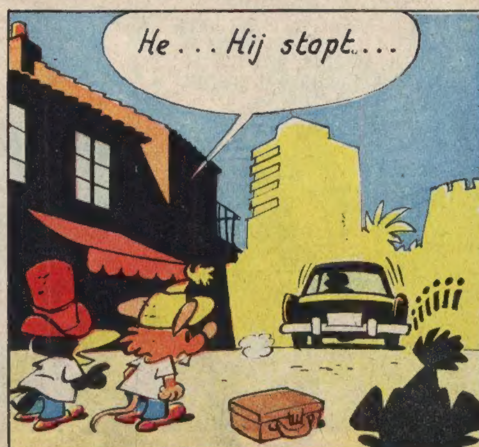

(vervolg blz. 9)

L.L.L. in DE UIL RO

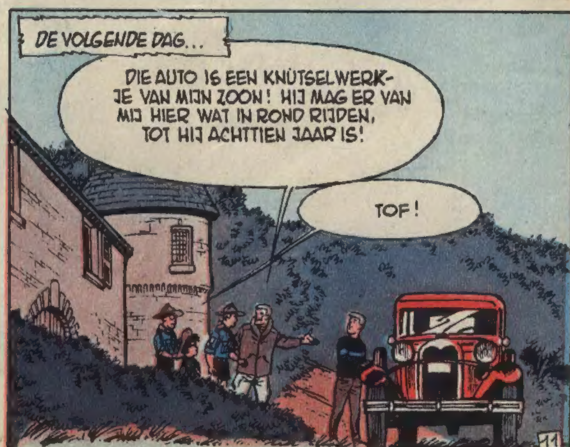

EPT 3 MAAL

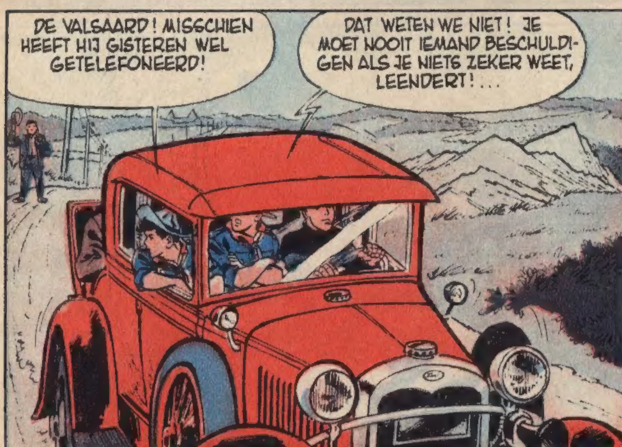
TEK.: MITTEÏ * TEKST: M. VASSEUR

De graaf heeft aan onze vrienden het verhaal over zijn voorouders verteld. Opeens begint de telefoon te rinkelen. De graaf neemt de hoorn op en dan klinkt de stem van ... de Uil!

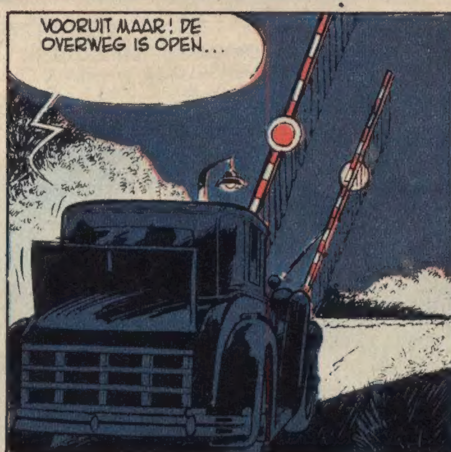

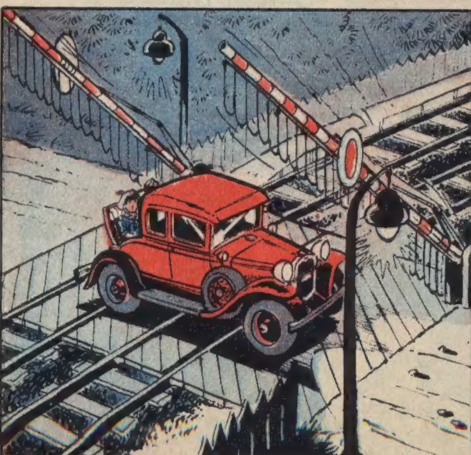

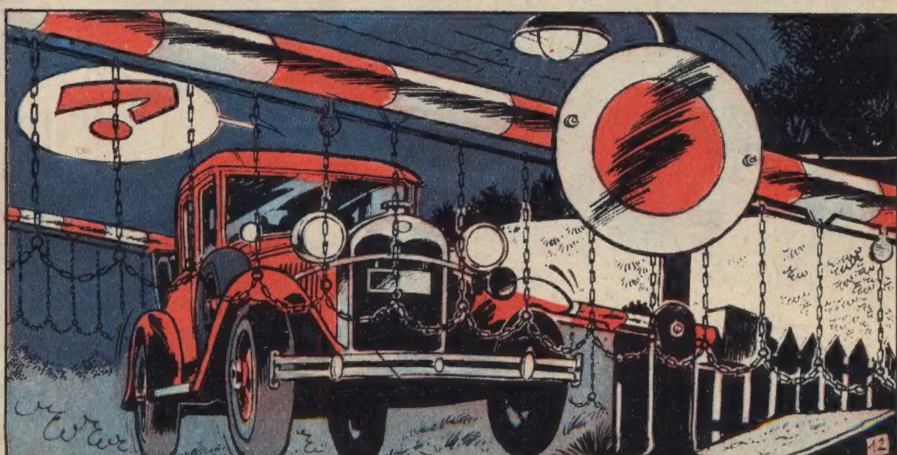

WORDT VOORTGEZET

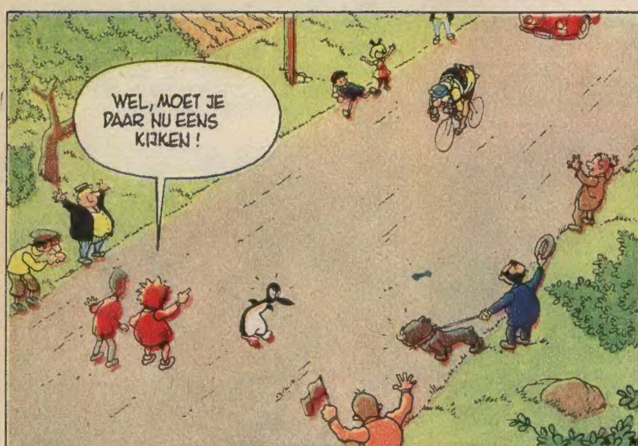
DE NIEUWE AVONTUREN VAN

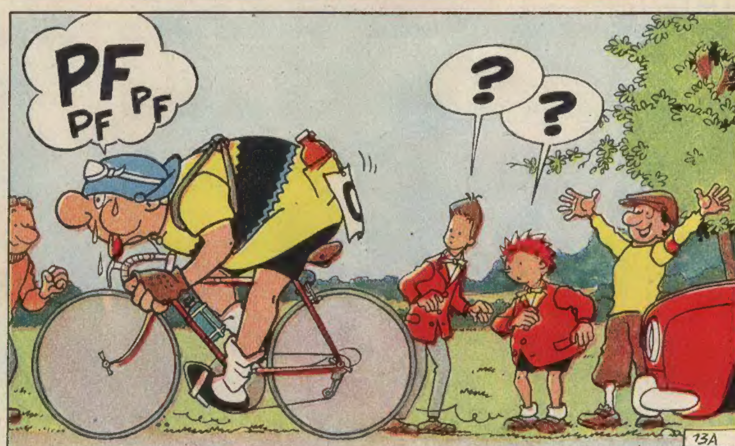
Kees Klaas

Samen met mijnheer Huigen hebben Kees en Klaas de geheimzinnige vloeistof weggebracht voor ee

en ALFRED

door GREG.
Creatie ALAIN SAINT OGAN

...erzoek. Maar... als onze vrienden uit het gezicht verdwenen zijn, gaat Jan Huigen direct naar de apotheker.

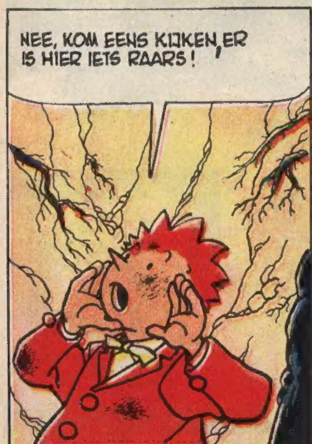

WORDT VOORTGEZET

SPEEL MET ONS MEE!

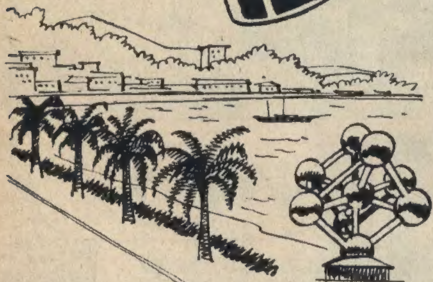
Daar gaan we!

1

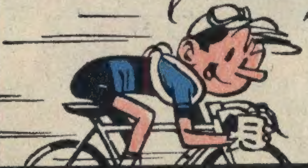
IK WIL EENS OVER WIELRENNEN PRATEN! DEZE 4 TEKENINGEN DUIDEN 4 STEDEN AAN. PROBEER ZE TE COMBINEREN (EEN STAD MAG VERSCHILLENDE MALEN GEBRUIKT WORDEN) TOT JE 3 BEKENDE KLASSIEKERS HEBT. B.V. MILAAN-SAN REMO. (DIT LAATSTE IS ER NATUURLIJK NIET BIJ).

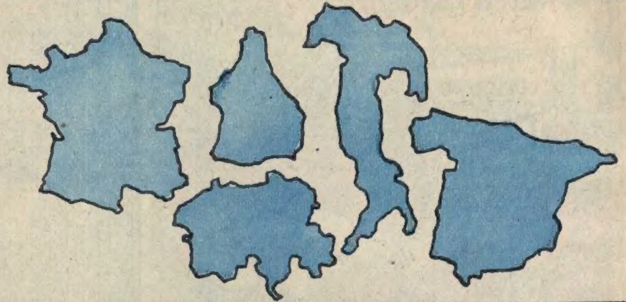

2

HIER ZIE JE DE OMTREKKEN VAN 5 LANDEN. ZE DOEN JE DIRECT DENKEN AAN 5 BEROEMDE WIELERWEDSTRIJDEN. WELKE?

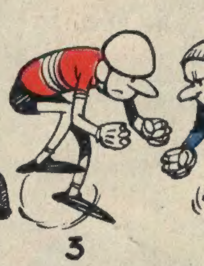
3

JE ZIET DEZE WIELRENNER IN 4 VERSCHILLENDE WEDSTRIJDVORMEN. ER IS GEEN FIETS BIJ GETEKEND, MAAR KUN JE TOCH ZIEN WAT HIJ DOET: TIJDRIT, "DEMI-FOND", ACHTERVOLGING, ZESDAAGSE, CYCLO-CROSS?

4

PROBEER MET DE LETTERS VAN DEZE DRIE NAMEN DE VOLGENDE DINGEN...

★GASTON
★BALI
★ALLAH

TE VINDEN:

1) HET EERSTE GEDEELTE VAN DE NAAM VAN EEN BEKENDE ENGELSE SPORTWAGEN.

2) NOG EEN AUTOMERK

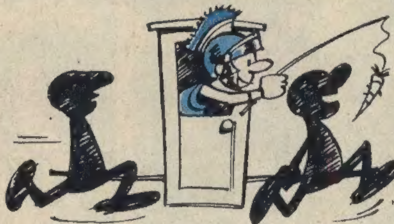
3) DE NAMEN VAN TWEE BEKENDE AUTORACERS (DE ENE IS WERELDKAMPIOEN)

4) DE NAAM VAN EEN WIELRENNER, WAAR VOORAL VEEL OVER GESPROKEN WERD TIJDENS DE RONDE VAN FRANKRIJK 1962.

5

ZET DEZE VERSCHILLENDE PERSONEN IN HUN EIGEN VERVOERMIDDEL TERUG!

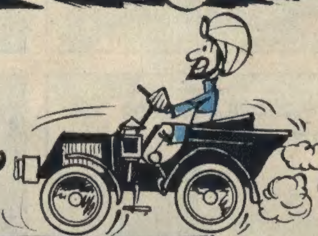

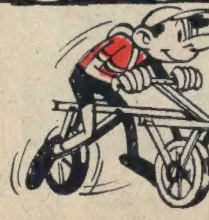

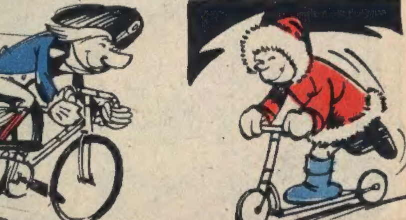

LEES DE OPLOSSINGEN OP BLZ. 45.

CHLORO EN ZIJN VRIENDEN IN

CHLORO LEIDT DE AANVAL!

TEKST EN TEK. VAN R. Macherot

(Vervolg van blz 3)

Stelletje sufferds, willen jullie persé overreden worden ?

X-205

TORPEDO !

Wat ben ik blij jullie weer eens te zien, jongens! Kijk, daar hebben we Babbelkous ook !

Torpedo, wat heerlijk...

Ja, werkelijk, wat heerlijk... dat we je weer eens zien! Het is werkelijk een grote vreugde je weer eens terug te vinden na zo'n lange scheiding... geliefde vriendin...

Oh! Daar heb je het al!

...gedurende deze scheiding...uh zijn we zolang gescheiden.. geweest... en we moeten... eh en we moeten... ik bedoel ... ik wil zeggen...

Zeg, Kletskous, kom je nog ?

X-205

Zo hebben we geen last van de optocht...

Optocht?

Maar de optocht van de koning ?

De optocht van de koning ?

Ach, wat dom van me!... Dat weten jullie natuurlijk nog niet... jullie zijn ook pas in het land... Vandaag is er feest in Bimbam en iedereen is naar de optocht gaan kijken...

Koning Mitro ontvangt vandaag Kramiek de vijfde, de geliefde vorst van de Hondskopapen... ik geloof dat het zoiets als een beleefdheidsbezoek is...

DE HONDS... WAT APEN ?

MOCCA ZOT met BLOTZ

10.

KUIFJE VOOR TIENERS

RICHARD AN

45 MINUTEN VOOR ZIJN LIEDJES, 60 MINUTEN

DE zaal is nokvol en het eerste gedeelte van het programma, dat in de variétéschouwburg wordt gegeven, is afgelopen. Achter de schermen wacht men. Op wie wacht men ? Op de grote vedette van de avond : Richard Anthony. Er is niemand die zich opwindt, want iedereen weet dat Richard Anthony steeds zeven minuten voor hij op het toneel moet staan binnenkomt. Hij heeft slechts vier minuten nodig om een ander pak aan te trekken en drie minuten om te kijken of de klankinstallatie op het toneel wel in orde is. Richard is van oordeel dat het welslagen van een tournée voor een groot deel ook afhangt van de geluidsinstallatie. Indien daaraan wat hapert, gaat de chansonnier een ramp tegemoet. Gewoonlijk loopt alles gesmeerd, maar Richard is een voorzichtig man...

NA zijn optreden gaat Richard zich omkleden, verlaat zijn loge en gaat opnieuw naar het toneel, want daar defileren zijn fans die absoluut een foto, een programma of wat ook willen hebben waarop hij zijn handtekening heeft gezet. Hij wil niemand teleurstellen en daarom zegt hij : « 45 minuten voor mijn liedjes en 60 minuten voor mijn fans ! » Maar het gebeurt zeer vaak dat anderhalf uur voor het defilé der fans niet eens genoeg is.
Toen Richard Anthony weer in zijn loge kwam om zijn koffertje op te halen, stond ik hem daar op te wachten met de bandopnemer in de ene en de micro in de andere hand. Ik zag er zó onverzettelijk uit dat hij de armen in de lucht wierp en riep : « O.K. ! Je zal je interview hebben ! » Ik liet het me geen twee keer zeggen en stak onmiddellijk van wal met de eerste vraag.

— Rock, twist, madison... Wat denk jij er over, Richard Anthony ?

— Ik heb het daarnet reeds uitgelegd aan een van je kollega's van de radio : rock, twist en madison zijn slechts namen die geen grote betekenis hebben. Zo ongeveer tien jaar geleden dansten en werkten de mensen in drie vierde maat : het ritme van de wals, de java, enz... En toen ontdekten de jongelui dat het ook in 4 kon, een ritme afgeleid van de jazz. Men noemde dat rock, nadien twist, nog later madison maar de basis, d.w.z. het ritme blijft steeds hetzelfde en ik heb de indruk dat men er nog een ruime poos zal mee doorgaan.

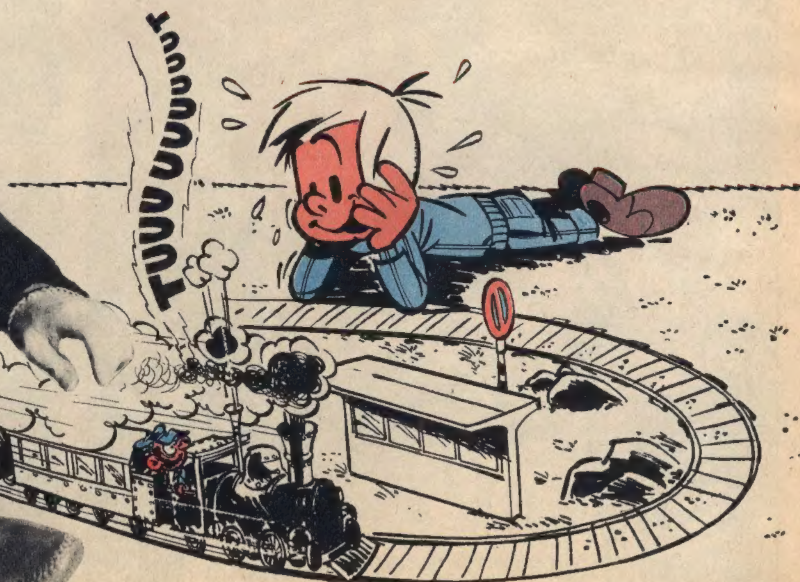
— Wanneer begint voor jou het jaar ?

— Het jaar begint nooit en eindigt ook nooit...

— Het gaat dus voor jou niet zoals voor de studenten die werken van september tot juni ?

— Voor mij begint er een nieu-

THONY

OOR ZIJN FANS !

we jaar op 13 januari, dan ben ik jarig en krijg ik cadeautjes. In januari van dit jaar werd ik 25 jaar, ik ben de « deken » van de rockzangers, behalve natuurlijk Elvis Presley. Die was er voor mij !

— Heb je soms, net zoals Elvis, lust om naar de film te gaan ?

— Je moet weten dat ik eerst en vooral platen heb gemaakt, zeer veel platen. Ik heb drie jaar lang platen gemaakt, alvorens ik op het toneel verscheen. Het was niet uit schuchterheid, maar omdat ik « de stiel » wou leren. De jongelui verwachtten zich aan een sensationele chansonnier. Ze kenden me immers reeds van de plaatjes en ik wou ze niet teleurstellen. In het begin was dat zeer moeilijk, maar na een tijdje voelde ik me op de planken beter thuis. Ik wil mijn beroep volledig onder de knie krijgen. Als het zo ver is, dan ga ik misschien wel naar de film toe. Voor het ogenblik echter denk ik er niet aan. Geen twee dingen tegelijkertijd !

— Neem je wel eens vakantie ?

— De vakantie is voor mij een lange reis. Pas tijdens de vakantie kunnen de jongelui naar hun geliefde zangers gaan luisteren, want pas dan hoeven ze niet bezorgd te zijn om de volgende morgen. Er wacht hen geen les in wiskunde of examen in Latijn. Ik neem enkele snipperdagen in september. Dan blijf ik in mijn huis te Saint-Tropez aan de Azurenkust en de telefoon gooi ik er uit op die dagen...

— Hou je van tournees ?

— Ja. Wanneer ik van stad tot stad reis om één keer of twee keer per dag op te treden, werk ik het minst !

— Heb je nu reizen voor de boeg ?

— Ja. In juni ga ik naar Londen om opnamen te maken in het Engels, Duits en Italiaans.

— Spreek je die talen ?

— Neen.

— Je snapt dus niet wat je zingt ?

— Toch, toch, want ik heb de tekst natuurlijk eerst geleerd en met de vertaling er naast !

Foto's : Mandinian *Reportage : A.T.*

GEFELICITEERD, JOHNNY !

DE tiende plaat van Johnny Hallyday kwam uit bij Philips en wat vinden wij op dat plaatje ?

« Tender Years », een slow door D. Edouards en R. Bernet, door Johnny Hallyday in het Frans gebracht onder de titel « Tes Tendres Années ». « Something Else » (in het Frans « Elle est Terrible ». de rock « Poupée Brisée » door Eddie Vartan en G. Aber, en ten slotte « Mashed Potatoe Time ».

DE GITAREN VAN DE DUIVEL

KEN je dat plaatje reeds ? « Baby John », « Loin » en « L'Idole des Jeunes » zijn geen nieuwe snufjes, maar de versie voor snaarinstrumenten die «Les Guitares du Diable» er van brengen is zeer goed en zal je uitnodigen voor een dansje. Op hetzelfde plaatje vind je ook de bossa nova « Mouvement Perpétuel » naar een thema van Paganini in een arrangement van William Stanray. Een leuk 45-toeren plaatje voor een gezellige avond.

LUCKY EN SHEILA HEBBEN DE WIND IN DE ZEILEN !

SHEILA zingt « L'Ecole est finie » ('t school is uit !). Dit is waar in de letterlijke en figuurlijke betekenis van het woord. Sheila heeft het lyceum thans voorgoed verlaten. Veel zag men er haar de laatste maanden toch al niet! Op hetzelfde plaatje « Le Ranch de mes rêves » (de ranch van mijn dromen), de originele Engelse titel luidt « Hotel Happiness » en is een slow. « Papa t'es plus dans l'coup » (paps, je kan niet meer mee), « Ne Raccroche pas », waarvan de oorspronkelijke Engelse titel luidt : « Don't hang up ».

Lucky Blondo zingt de slow « Au Cœur du Silence », de twist « Baby Face », de twist « Filles-Things » en « Vous Souvenez-Vous », een slow-rock. De oorspronkelijke titel is « I remember you ? » Misschien weet je ook dat « Baby Face » het groot succes is van Brian Hyland. Lucky Blondo zingt er een Franse versie van.

DE DINOSAURUS

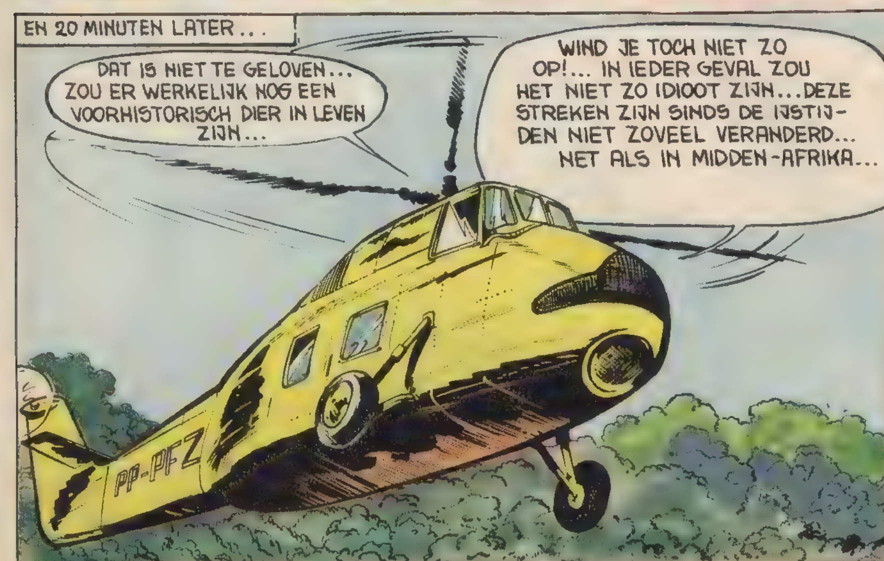

NEGERS BEWEERDEN REUSACHTIGE DIEREN, MET EEN GLADDE GRIJZE HUID... EEN ENORME HAGEDISSEKOP EN EEN LANGE STAART GEZIEN TE HEBBEN IN HET GEBIED VAN DE ZAMBEZIERIVIER...
MAAR JE BESCHRIJFT DAAR EEN DINOSAURUS!

JA... MAAR WE ZULLEN ER NOG WEL EENS OVER PRATEN, WANT DAAR IS DE RIO.
DAAR IS HET DORP, SEÑOR...
PP-PEZ

AKELIG GEZICHT ZO'N VERLATEN DORP...
ALLEEN DE TOVENAAR WOONT ER NOG MET ZIJN ZOON. ZE WAREN WOEDEND, TOEN WE ALLEMAAL WEGGINGEN, MAAR MISSCHIEN IS DIE WOEDE WEL EEN BEETJE OVERGEGAAN...

GEGROET, CARINIO!... DEZE TWEE "GRINGO'S" ZOUDEN GRAAG NAAR DE PLEK GAAN, WAAR JE HET MONSTER GEZIEN HEBT!
DURFDE JE NIET ALLEEN TE KOMEN? MOESTEN DIE TWEE "GRINGO'S" MET JE MEE GAAN?

JE BENT DUS NOG ALTIJD EVEN WOEDEND?... OOK GOED, DAN GA IK MAAR WEER!

CUIDADO! WEES VOORZICHTIG! JIJ EN DE GRINGO'S ZULLEN OMKOMEN, WANT TIJDENS DE LAATSTE VOLLE MAAN IS HET MONSTER TERUGGEKOMEN.

HEB JE DAT GEHOORD, ZEG?... WE MOETEN DIRECT NAAR DE RIO!
O.K. MAAR TOCH WEL GEWAPEND!

EN EVEN LATER, OP DE OEVERS VAN DE RIVIER...
IK ZIE NIETS!... NERGENS EEN SPOOR... MAAR JA OP DE OEVER ZO VLAK LANGS DE RIVIER VERDWIJNEN SPOREN NATUURLIJK WEL GAUW!
DIE INDIAAN HAD ONS NATUURLIJK KUNNEN HELPEN! MAAR DIE IS ZO BANG GEWORDEN. EN DIE TOVENAAR KLETST OOK MAAR WAT IN DE RUIMTE!

VANAVOND KOMEN WE HIER TERUG... IK WIL DAT "MONSTER" WEL EENS ZIEN EN OMDAT HET ALLEEN 'S NACHTS UIT WANDELEN GAAT...

EN DIE AVOND LIGGEN TOM EN NIC TE WACHTEN TOT DE DINOSAURUS KOMT OPDAGEN...

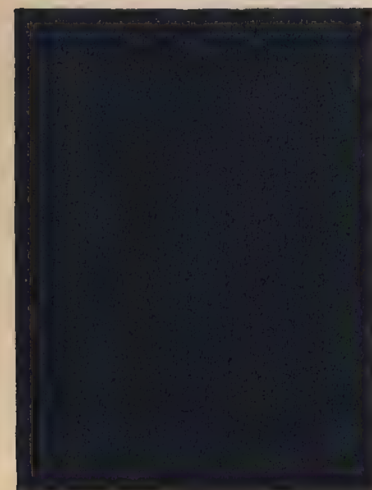

KOMT-IE NOU OF KOMT-IE NIET ?
NATUUR-LIJK !

ALS JIJ PERSÉ WILT BLIJVEN, MIJ GOED! MAAR IK GA SLAPEN... IK BEN DOODMOE !
O.K... IK ZAL JE NIET TE-GEN HOUDEN !

EEN UUR LATER...
IK KAN NIC BEST BEGRIJPEN...HIJ HEEFT EEN LANGE VERMOEIENDE REIS ACH-TER DE RUG... WAT IS DAT VOOR EEN LAWAAI?

HET KOMT VAN DAAR ACHTER !

EN 'S MORGENS..
NIC!
HÈ ... WAT IS ER?

BEN JIJ HET !...MAAR WAT ZIE JE ER UIT ?... HOE KOMT DAT ?
DAT MONSTER !...HET IS GEKOMEN...

IK WERD TEGEN DE GROND GEWORPEN EN BEN TOEN MET MIJN HOOFD TEGEN EEN STEEN GEVALLEN... IK DENK DAT IK HET BEWUSTZIJN VERLOREN HEB , WANT HET WAS AL LICHT TOEN IK BIJKWAM...
HEB...JE DIE... DINOSAURUS GE-ZIEN?MAAR DAT IS NIET TE GELOVEN? HOE ZIET DAT BEEST ERUIT?... JE BENT GE-WOND, IK ZAL JE EERST VERZORGEN...

NEE...KOM VLUG MEE...WE MOETEN TERUG NAAR DE OEVERS VAN DE RIVIER...

EVEN LATER...
HIER ZAT IK... KIJK DAAR LIGT MIJN GEWEER EN DIE GEBROKEN TAKKEN... MAAR IK ZIE NERGENS SPOREN...
TOM, KOM EENS VLUG HIER !
3

IN HET NATTE ZAND VAN DE RIVIEROEVER ZIJN DIEPE SPOREN ACHTERGEBLEVEN...
KIJK POTEN MET LANGE KLAUWACHTIGE TENEN...
EN IN HET MIDDEN, DIE DIEPE STREEP, DAT KOMT NATUURLIJK DOOR ZIJN STAART.

DAN IS HET TOCH GEEN HALLUCINATIE GEWEEST... IK BEN DUS WERKELIJK DOOR EEN DINOSAURUS OMVERGEDUWD... DUS ER IS HIER VANNACHT INDERDAAD EEN VOORHISTORISCH DIER LANGS GEKOMEN !

WAT EEN ONTDEKKING!

DE DAAROPVOLGENDE DAGEN EN NACHTEN, GAAN TOM EN NIC NIET MEER VAN DE RIVIER VANDAAN. VANUIT DE BOMEN HOUDEN ZE DE WACHT... MAAR HET DIER KOMT NIET OPDAGEN...

MISSCHIEN IS HET DIER WEL GESCHROKKEN VAN MIJ... EN DURFT HET ZICH NU NIET MEER TE LATEN ZIEN...
ALS WE HEM NU EENS OPJAGEN, EEN SOORT KLOPJACHT HOUDEN...

DAT KAN NIET... DE RIO HEEFT EEN HELEBOEL AFTAKKINKJES, WAARTUSSEN ALLEEN MAAR MOERAS IS... HET DIER WOONT DAAR ERGENS... HET IS UITGESLOTEN DÁÁR TE GAAN ZOEKEN. WANT WE ZOUDEN IN HET DRIJFZAND WEGZAKKEN.
DAT GAAT DUS NIET... DAN MOETEN WE EEN SOORT EXPEDITIE OP TOUW ZETTEN MET GOED MATERIAAL. WE MOETEN DIE DINOSAURUS UIT ZIJN SCHUILPLAATS LOKKEN EN HEM GEVANGEN NEMEN.

JA, DAT ZOU FANTASTISCH ZIJN... EEN VOORHISTORISCH DIER EN DAT IN DE 20e EEUW!
DAT ZOU NOG EEN BELANGRIJKER ONTDEKKING ZIJN DAN DIE VAN DE "LATIMERIA CHALUMNAE"! DIE VIS WERD EEN TIJD GELEDEN ONTDEKT, TERWIJL DE GELEERDEN DACHTEN, DAT HIJ AL 70 MILJOEN JAREN UITGESTORVEN WAS!

OP 22 DECEMBER 1938 HAALDE MEVROUW COURTENAY-LATIMER TIJDENS EEN VISPARTIJTJE IN DE MONDING VAN DE CHALUMNA-RIVIER EEN ANDERHALVE METER LANGE EN 60 KILO ZWARE VIS OP. DIT BLEEK EEN VIS TE ZIJN, DIE DE GELEERDEN ALLEEN MAAR KENDEN VAN FOSSIELEN. LATER O.M. IN 1952, ZIJN ER NOG DIVERSE "VOORHISTORISCHE" VISSEN GEVONDEN BIJ DE COMOREN-EILANDEN. TUSSEN MOZAMBIQUE EN MADAGASCAR LEVEN MEERDERE ZULKE VISSEN EN NA ONDERZOEKINGEN IS GEBLEKEN, DAT DE KUSTBEWONERS UIT DIE STREKEN DE VIS AL LANG ALS LEKKERNIJ KENDEN. ALS TOM EN NIC NU EEN DINOSAURUS ONTDEKKEN ZUL JE BEGRIJPEN, DAT DIT VERHAAL NIET ZUIVER SCIENCE-FICTION IS.

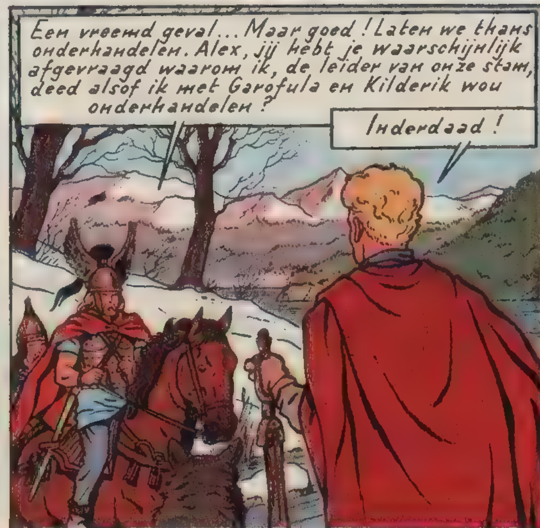
A. WEINBERG

EINDE

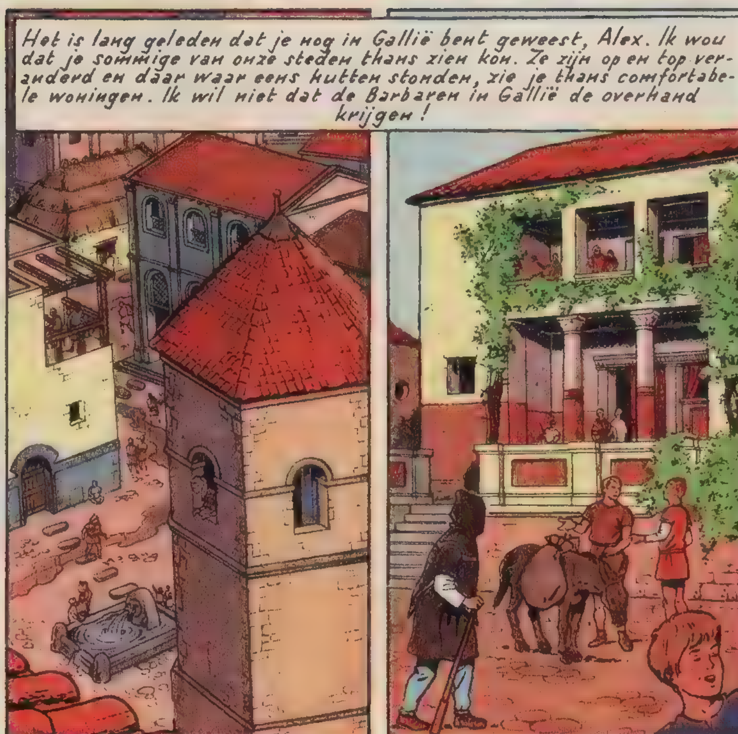
ALEX en DE VERLOREN

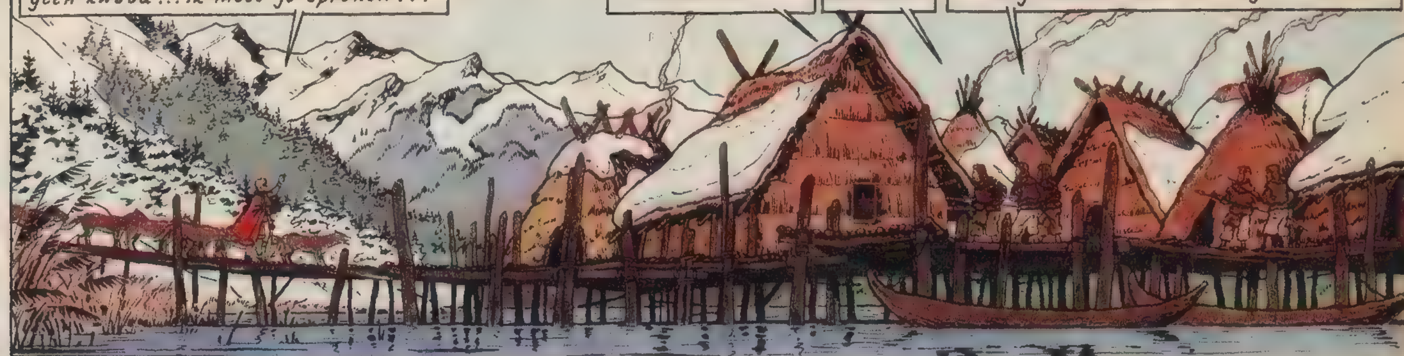

EGIOENEN

DOOR JACQUES MARTIN

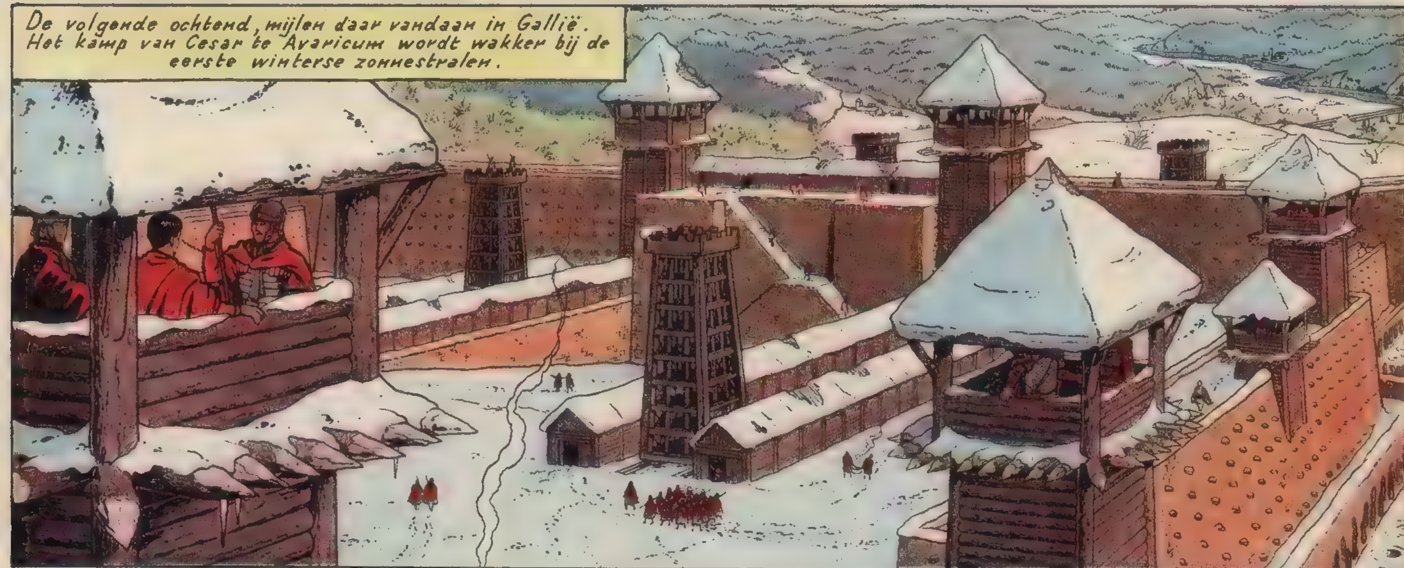
anik is erin ge- slaagd met zijn groep uit Burgerok weg te komen. Hij gaat naar de plaats, waar hij een afspraak heeft met Alix.

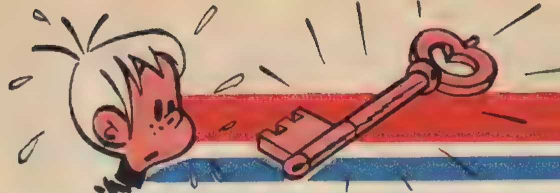

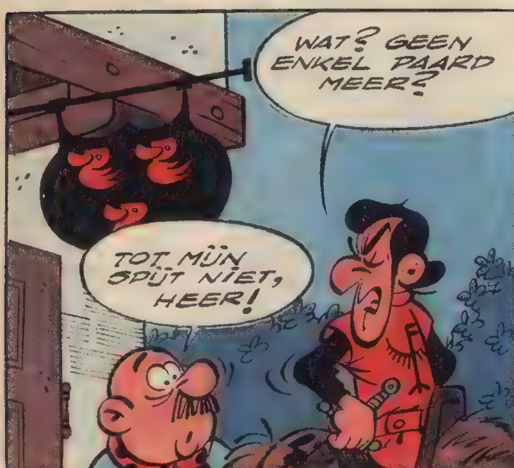
DE GOU

DE VOLGENDE MORGEN VERLAAT MELCHIOR IN VLIEGENDE VAART HET KASTEEL...

GELUKKIG, DAAR IS DE HERBERG "DE DRIE EENDEN"! HET IS HOOG TIJD, WANT MIJN PAARD IS DOODOP!

WAT? GEEN ENKEL PAARD MEER?
TOT MIJN SPIJT NIET, HEER!

IK VIND HET HEEL ERG JAMMER, MAAR AL MIJN PAARDEN ZIJN VERHUURD!

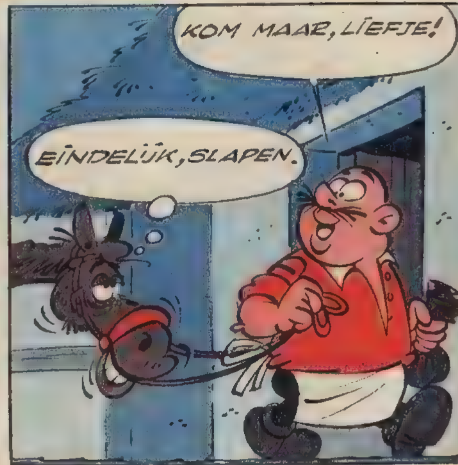
EN BIJ DE HERBERG "DE 2 VARKENS
AL MIJN PAARDEN ZIJN AL VERHUURD...
ALWEER!

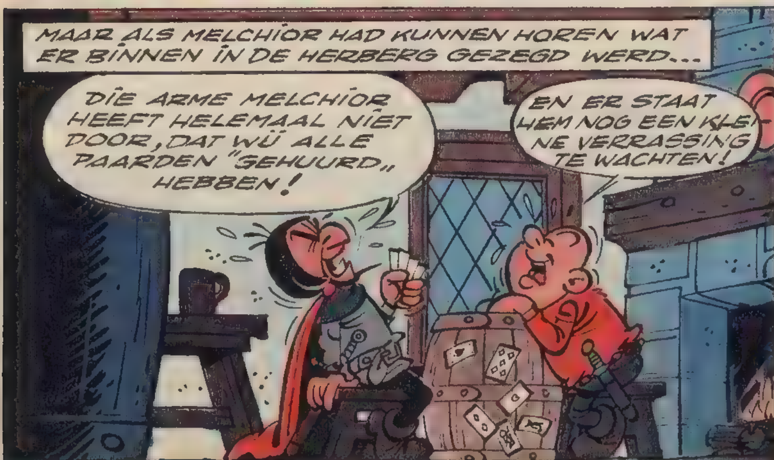
EN AANGEKOMEN BIJ DE HERBERG "DE VIER HOUTSNIPPEN"...
JA, IK WEET HET AL, JE PAARDEN ZIJN ZEKER ALLEMAAL VERHUURD...
HOE WEET U DAT?

HIER, ZORG GOED VOOR MIJN PAARD! HET ARME DIER KAN NIET MEER. IK ZAL WEL TE VOET VERDER GAAN.

KOM MAAR, LIEFJE!
EINDELIJK, SLAPEN.

MAAR ALS MELCHIOR HAD KUNNEN HOREN WAT ER BINNEN IN DE HERBERG GEZEGD WERD...
DIE ARME MELCHIOR HEEFT HELEMAAL NIET DOOR, DAT WIJ ALLE PAARDEN "GEHUURD" HEBBEN!
EN ER STAAT HEM NOG EEN KLEINE VERRASSING TE WACHTEN!

EN NA EEN BEHOORLIJKE WANDELING...
KIJK NOU EENS WIE DAAR AANKOMT!
DAT VOORSPELT NIETS GOEDS!
25

DEN SLEUTEL

heeft Melchior, die in het paleis is, besloten om te handelen. TEKENINGEN: HUGO

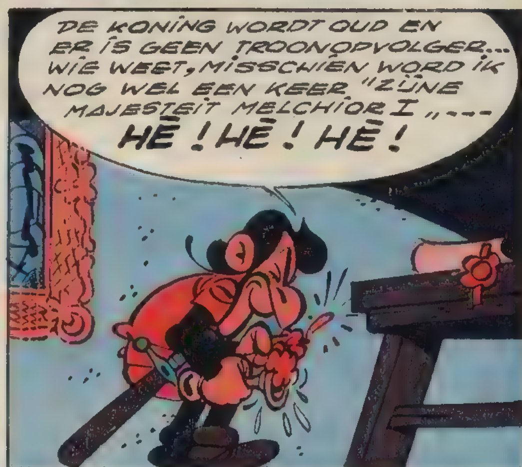

EEN MOTOR STOND IN BRAND EN DE COCKPIT ZAT VOL KOGELGATEN...

VIJANDEN IN DE LUCHT...

MET trillende vingers drukte Croiset, een Franse luitenant, zijn half-opgerookte sigaret uit in de boordevolle asbak en liep weer terug naar het raam. Met zijn voorhoofd tegen het glas geleund, tuurde hij gespannen naar de lucht en de startbaan. Niets te zien !

Sergeant Martin keek eens op zijn horloge en merkte daarna kalm op :

— Er is nog niets verloren ! Je moet geduld hebben !

Met een ruk draaide de luitenant zich om en keek met woedende ogen naar de man, die lui en met een flauwe glimlach om de lippen aan tafel zat. Hij snauwde :

— Geduld hebben ! Ja hé, jij hebt gemakkelijk praten ! Het is jouw vriend niet, die uitblijft ! Het kan jou niets schelen ! Geduld... WAARVOOR EIGENLIJK ?

Opeens zweeg de luitenant, en streek met een bevende hand langs zijn voorhoofd. Hij voelde zich doodmoe.

— Ach neem me maar niet kwalijk, ik ben een beetje uit mijn slof geschoten.

Martin wuifde het excuus met een vergoelijkend gebaar weg. Hij wist hoe de man tegenover hem zich voelde. Hij was ook zo geweest op de dag toen zijn broer niet terug kwam van een vlucht...

Opeens hoorden ze het zoemen van een naderend vliegtuig. Croiset vloog weer naar het raam.

— Dat is 'm, dat is 'm beslist ! Ik ben er zeker van !

Maar Martin was er niet zo zeker van ! Hij had er al zoveel nooit meer terug zien komen...

Hij liep naar zijn kameraad en legde zijn hand op diens schouder.

— Trek het je niet teveel aan ! Misschien is het morgen onze beurt !

Langzaam taxiede de bommenwerper over de startbaan. Een motor stond in brand en de cockpit zat vol kogelgaten. Kapitein Bredford klom vlug uit het toestel. Hij zag doodsbleek en in zijn voorhoofd stond een diepe rimpel.

Direct kwam de brandweer aan en ook een dokter.

— Ben je gewond ?

— Nee doc, kijk maar liever naar Calvert, want die is er geloof ik behoorlijk aan toe.

Bredford wilde naar de mess lopen, toen hij Croiset op zich zag komen.

Zijn toch al bleke gezicht versomberde nog meer. Dit zou nog het moeilijkste van de hele dag zijn. Croiset vroeg niets. Hij wilde dolgraag weten wat er gebeurd was, maar tegelijkertijd was hij bang om de waarheid te horen, want hij begreep uit de houding van de kapitein hoe die zou zijn.

Verhaal door J. Acar
Illustratie : W. Vance

— Hoe is het gebeurd ? vroeg hij tenslotte met een hese stem.

— We wilden net terugkeren, toen een paar Duitse jagers achter ons aankwamen. Ridel en zijn luchtacrobaten natuurlijk weer ! André heeft gevochten als een leeuw. Hij heeft twee machines neergeschoten en drie anderen behoorlijk beschadigd. Toen opeens, is zijn Spit (x) letterlijk uit elkaar geklapt.

En dat was het dan !

Vanaf dat ogenblik haatte Bernard Croiset de man, die verantwoordelijk was voor de dood van zijn vriend : Ridel.

Ridel, een van de meest legendarische en briljante piloten van de Luftwaffe. Hij was pas 25 jaar, maar had al de rang van kapitein. Verder had hij drie hoge militaire onderscheidingen en 34 overwinningen op zijn naam staan.

Voor Croiset was het een « persoonlijke » oorlog geworden.

***

ONDER hen ontploften de bommen, hoge steekvlammen sloegen op uit een fabriek en zwarte rookwolken bolden hoog op. Het escadrille stond op het punt naar de basis terug te vliegen toen ze plotseling zes Stuka's op zagen duiken. De boordwapens spuwden vuur en vlam en overal sloegen de kogels in. Een van de geallieerde toestellen verloor een vleugel en stortte in een wolk van zwarte rook naar beneden.

(x) Spit = afkorting voor Spitfire in vliegersjargon.

Kom mee naar blz. 24

de terugkeer van

In een duistere regenachtige nacht hee

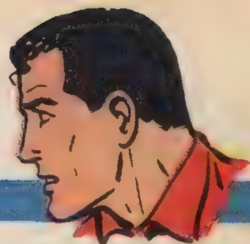

STEVE WARSON

EEN NIEUW AVONTUUR VAN MICHEL VAILLANT DOOR Jean Graton

ergens op de kaaien van een zeehaven een angstwekkende mensenjacht plaats ...

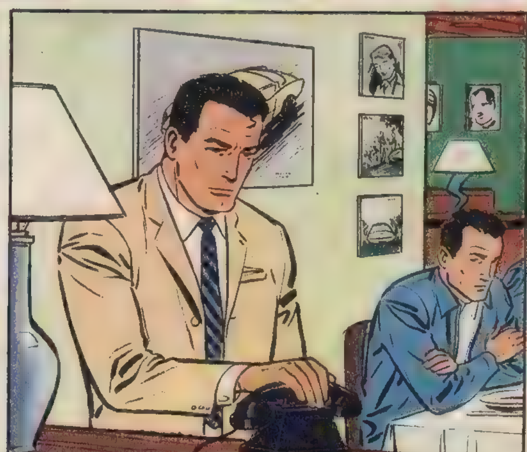

WORDT VOORTGEZET

VIJANDEN IN DE LUCHT

Vervolg van pagina 21

CROISET vocht verbeten. Plotseling zag hij, dat een van zijn tegenstanders de vlucht nam. Direct zette hij de achtervolging in. Hij wilde de knop van de boordwapens al indrukken, toen hij ineens een stekende pijn in zijn rechterschouder voelde. Op hetzelfde ogenblik merkte hij, dat zijn toestel in brand stond.

Zijn hele rechterarm was verlamd van pijn, maar toch lukte het hem uit het brandende toestel te komen. Eerst viel hij met een duizelingwekkende snelheid naar beneden en hij dacht al dat er nooit een eind aan zou komen, toen zijn parachute openging. Hij werd bijna misselijk van de schok.

Zijn rechterarm was loodzwaar ! Zo goed en zo kwaad als het ging wurmde hij een pakje verband uit zijn zak, peuterde het papier er af en drukte het onder zijn jasje op de wond.

Snel haakte hij zijn parachute los, frommelde hem zoveel mogelijk in elkaar en begroef hem onmiddellijk. Even voelde hij zich ontroerd. Hij was hier ten slotte in zijn eigen land. Maar het was nu niet het juiste ogenblik voor dagdromen. Hij moest maken dat hij wegkwam, voor de Duitsers hem in handen kregen. Gebukt rende hij naar een groepje bomen. Misschien zou hij zich daar kunnen houden tot het donker werd en dan moest hij proberen burgerkleren te krijgen. Ook zou hij contact op moeten nemen met een net van de ondergrondse. Daar zouden ze wel weten hoe hij naar Engeland terug kon keren. Voorzichtig sloop hij tussen de struiken door, zijn pistool in de linkerhand. Opeens hoorde hij iemand kermen. Langzaam en behoedzaam begaf hij zich in de richting van het geluid. Opeens zag hij voor zich een Duitser in de uniform van de Luftwaffe op de grond liggen.

De man lag met gesloten ogen en Croiset zag, dat een van de benen van de man gebroken moest zijn, door de rare hoek die het been maakte.

Bernard stopte zijn pistool weg en ging naar de man toe. Deze sloeg de ogen op.

— Kameraad ?

— Spreekt u Frans ?

— Jawel, ik heb drie jaar in Parijs gewoond. Even bleef het stil, toen vervolgde de man, voor de oorlog...

Croiset ging op zoek naar twee rechte takken en begon daarmee het been te spalken. De Duitser gaf geen kik, maar het zweet parelde op zijn voorhoofd en hij hield zijn kaken strak op elkaar geklemd.

Hij wilde zich persé goed houden, vooral al in de ogen van een vijand.

Croiset begreep dit heel goed. Omgekeerd zou hij precies hetzelfde gedaan hebben. Toen de moeilijke karwei gedaan was, ging Croiset op een boomstronk zitten.

— Sigaret ?

— Graag !

Even heerste er stilte, toen zei Croiset ineens :

— Daarboven zouden we er alleen maar aan denken, hoe we de ander het best zouden kunnen neerschieten.

— Ja.

— En nu zitten we hier, allebei gewond, en roken een sigaret als twee oude vrienden !

— De oorlog is belachelijk, zei de Duitser. We verliezen de mensen, waar we van houden, onze eigen vrienden moeten we doden en er wordt nog zoveel meer pijn en verdriet veroorzaakt. Wanneer zal daar een eind aan komen ?

Croiset was eigenlijk een beetje verbaasd die woorden uit de mond van een vijand te horen. Zonder er bij na te denken, begon hij over de dood van zijn vriend te vertellen. Hoe ze als jongens al vrienden waren, samen idealen gehad hadden en over zijn haat voor de man, die Ridel heette.

De Duitser luisterde en keek peinzend naar het gloeiende puntje van zijn sigaret.

— Ik moet steeds aan Ridel denken. Ik heb steeds gehoopt de kans te krijgen hem te doden, maar nu geloof ik dat, als hij werkelijk voor me stond, het niet zou kunnen.

— Ik begrijp het, zei de Duitser. Als we werkelijk iemand voor ons hebben is het niet meer zo makkelijk.

Croiset stond op.

— Ik zal maar eens maken, dat ik wegkom. Uw landgenoten zullen u wel komen zoeken en ik val liever niet in hun handen.

— U hebt gelijk ! Ga maar, ik zal wel iets verzinnen. En... nog bedankt.

Misschien zien we elkaar nog wel eens... als alles achter de rug is...

De twee mannen gaven elkaar de hand en Croiset verwijderde zich.

Drie weken later was luitenant Croiset weer terug in Engeland. Tijdens een regenachtige nacht was hij clandestien in een Lysander (x) over het Kanaal gebracht. Op de luchtbasis waren ze blij hem weer terug te zien.

— Zeg, er is goed nieuws voor je ! Ridel werd neergeschoten.

— Zo !

— Ik denk dat hij maar een opschepper is ! Hij is dezelfde dag als jij neergehaald. Ze hebben hem ergens in een bosje gevonden met een gebroken been. In het hospitaal wou hij niet blijven, zo schijnt het toch...

« Misschien zien we elkaar nog terug... » had die man in het bosje gezegd. Zonder een woord te zeggen liep Croiset de mess uit.

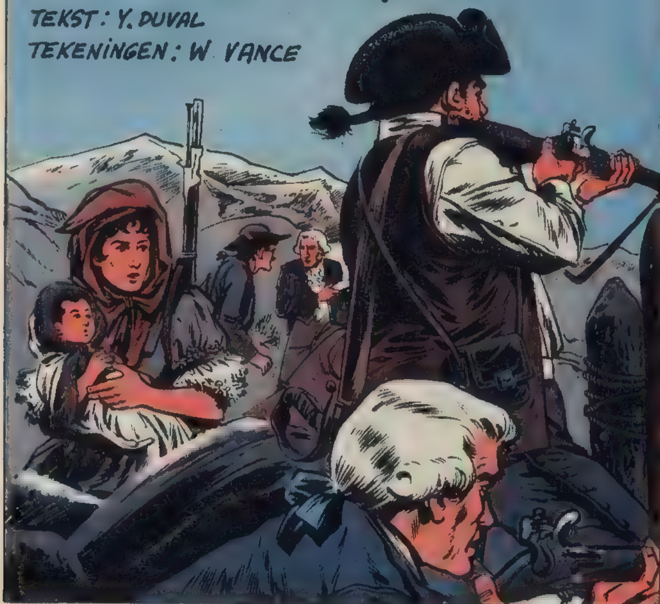
— Wat is er met hem aan de hand ? vroeg Martin.

— Ik denk dat hij ontroerd is, zei Bredford. Als je ook zoiets hoort...

(x) Lysander = een toestel waarmee in de oorlog vaak piloten en ondergrondse agenten naar Engeland gebracht werden.

Goed en Verstandig: MADAME MERE Laetitia Bonaparte

TEKST: Y. DUVAL
TEKENINGEN: W. VANCE

TOEN IN '89 DE REVOLUTIE IN FRANKRIJK UITBRAK...

NAPOLEON SCHRIJFT, DAT HIJ, NET ALS VEEL ANDERE OFFICIEREN, WIL EMIGREREN.

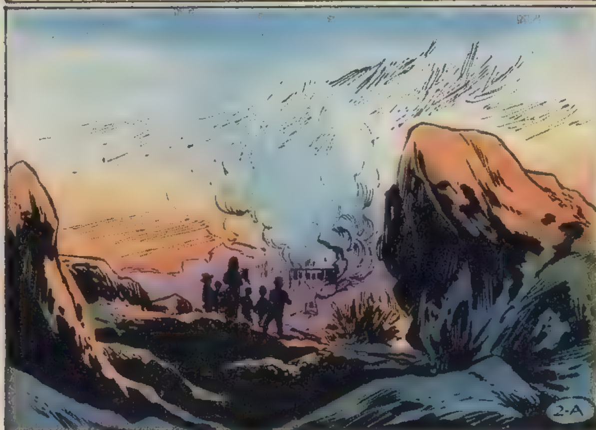
IK ZAL HEM WEL ZEGGEN, DAT HIJ ZIJN LAND ALLEEN MAAR GOED KAN DIENEN DOOR TE BLIJVEN!

PAOLI HEEFT ECHTER VAN DE TROEBELEN IN FRANKRIJK GEPROFITEERD EN WIL CORSICA AAN DE ENGELSEN UITLEVEREN.

DE ENGELSEN WERDEN WEL VAN HET EILAND VERDREVEN, MAAR DE PAOLISTEN STAKEN HET HUIS VAN DE FAMILIE BONAPARTE IN BRAND...

LAETITIA VLUCHT MET HAAR KINDEREN NAAR MARSEILLE.

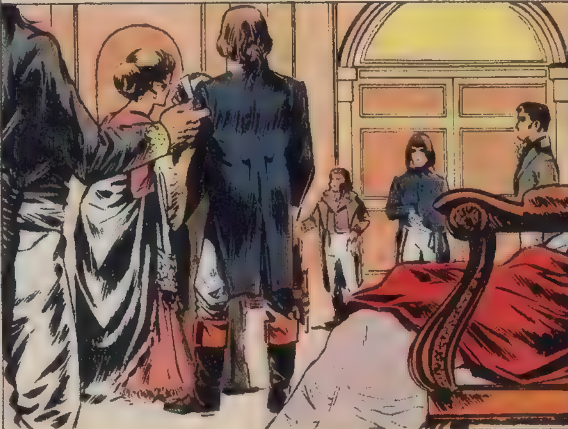
HOE GROOT DE MOEILIJKHEDEN OOK WAREN, NOOIT WAREN ZE IN STAAT OM DEZE WILSKRACHTIGE VROUW TE ONTMOEDIGEN.

NAPOLEON ONDERSCHEIDDE ZICH VOORAL TIJDENS DE BELEGERING VAN HET IN ENGELSE HANDEN GERAAKTE TOULON.

MAAR NAPOLEON WERD PAS WERKELIJK BEROEMD NA ZIJN SUKSESSEN IN DE ITALIAANSE VELDTOCHT.

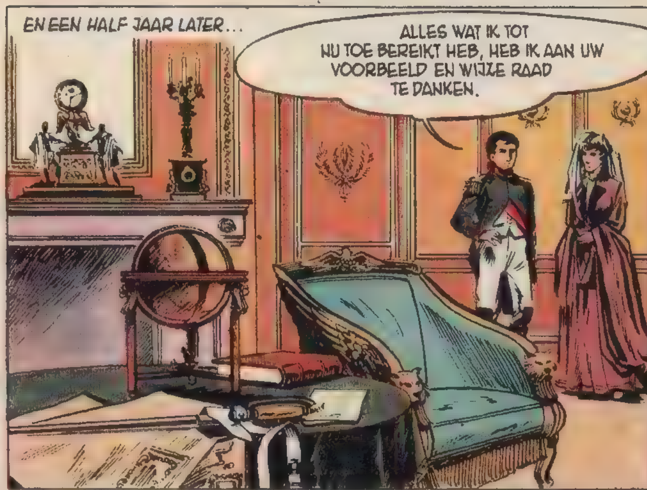

NEEM DEZE VIER PAGINA'S UIT KUIFJE.

EN OP 2 DECEMBER 1804 IS ZE HET OOK NIET EENS MET DE KRONINGSPLECHTIGHEID!
D'APRÈS DAVID.

OP ZEKERE DAG...
MEVROUW, DE KEIZER LAAT U VERZOEKEN ZO GAUW MOGELIJK NAAR PARIJS TE KOMEN.

ZEG AAN MIJN ZOON, DAT IK EERST NAAR CORSICA ZAL VERTREKKEN OM ONS HUIS WEER OP TE BOUWEN !

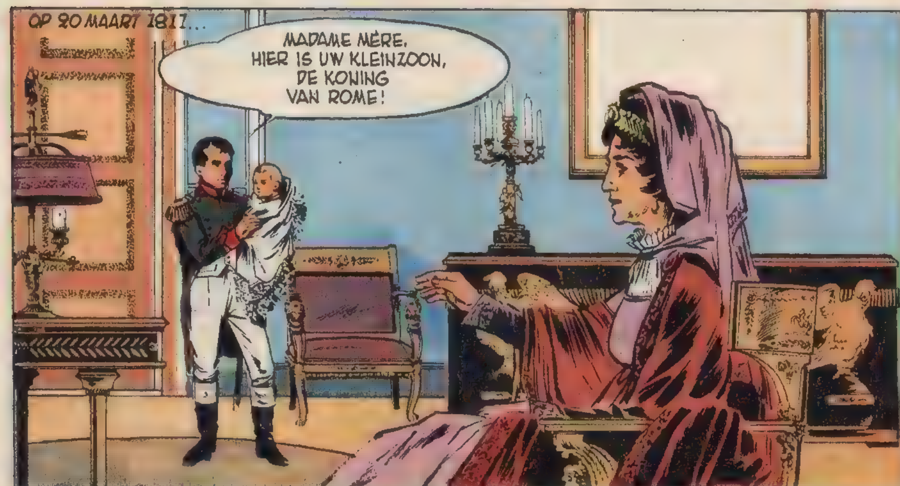

EN EEN HALF JAAR LATER...
ALLES WAT IK TOT NU TOE BEREIKT HEB, HEB IK AAN UW VOORBEELD EN WIJZE RAAD TE DANKEN.

BENT U DAN NIET TROTS, DAT AL UW KINDEREN KONING, OF PRINS ZIJN ?
JE HEBT INDERDAAD VEEL BEREIKT, NAPOLEON. IK HOOP VOOR JE, DAT HET ZO ZAL BLIJVEN !
3-A

WILT U, DAT IK U DE TITEL VAN KONINGIN GEEF ? WAAR WILT U HET LIEFST WONEN, IN DE TUILERIEËN OF IN HET TRIANON ?
HET HUIS DAT IK NU HEB IS VOOR MIJ GOED GENOEG, MAAR IK WIL DE TITEL VAN MADAME MÈRE VOEREN.

LAETITIA IS DE ENIGE, DIE HET HOOFD KOEL HOUDT. OOK BLIJFT ZE EEN HEEL EENVOUDIG LEVEN LEIDEN.

NIEUWE KAARSEN ? IK GELOOF DAT JULLIE ZE OPETEN ! LAAT ME MAAR EERST DE OUWE STOMPJES ZIEN, PAS DAN ZAL IK NIEUWE GEVEN !

OP 20 MAART 1811...
MADAME MÈRE, HIER IS UW KLEINZOON, DE KONING VAN ROME !

EENS ZAL HIJ DE MACHTIGSTE VORST VAN DE HELE WERELD ZIJN !
IK HOOP DAT HIJ NIET ZO VRESELIJK EERZUCHTIG WORDT !
3-B

MAAR ZIJN NIEUWE REGERING ZOU MAAR "HONDERD DAGEN" DUREN. DAARNA WERD HIJ TOT HET EIND VAN ZIJN LEVEN NAAR HET EILAND ST. HELENA VERBANNEN.

Volgende week : HET EERSTE KEIZERRIJK

Een griezelverhaal geschreven door een lezer

MOORD OP HET PODIUM

ELECTRISCHE GITAREN huilen... Het geroffel van het slagwerk is oorverdovend... Een zwarte gedaante staat zich in bochten te wringen en omknelt krampachtig de micro, onder het uiten van hese geluiden. Op de achtergrond staan vier even duistere schaduwen en hameren op de snaren van de electrische gitaren. Daarnaast gaat de eveneens in een zwart pak geklede drummer te keer als een duivel... Paarse, groene en rode schijnwerpers geven aan dit alles een geheimzinnige atmosfeer.

De donkere zaal staat onder hoogspanning. De teenagers huilen en brullen. Op het podium, in het licht van de schijnwerpers, glinsteren zes paar ogen door de smalle spleten van de spookkap. Het duivelse ritme versnelt nog. De zanger rolt over de vloer. Vanuit de zaal klinkt gefluit en gegil, iedereen is in de greep van het waanzinnige tempo...
Een laatste tromgeroffel, een laatste noot... Dan zwijgen de gitaren en de drums. De zanger kruipt overeind en richt zich in volle lengte op... Zijn gelaat is vertrokken tot een afschuwelijke grimas, doch die is onzichtbaar... Niet onzichtbaar is de donkerrode plek op zijn borst...
De zanger rolt weer over de grond; ditmaal voor eeuwig... Het zwarte spook is dood.

* * *

Het is een lange donkere gang... Een vormeloze gestalte loopt er in voort. Een gehandschoende hand draait een deurkruk om. De gedaante knippert even met de ogen tegen het gedempte licht in de kamer die hij nu betreedt. Vaag dringt een gil van een meisje tot hem door. Hij trekt langzaam zijn zwarte handschoenen uit.

* * *

Een half uur later. Walt Mistral staart peinzend neer op de dode zanger. De zaal stroomt zeer langzaam leeg, want aan de uitgangen staan politie-inspecteurs, die iedere bezoeker geduldig fouilleren en de identiteit nagaan.

Walt wendt zich tot de eigenaar van het theater.

— U bent dus zeker dat u geen dolk hebt zien flitsen in het licht van de schijnwerpers ?

— Absoluut, inspecteur. Ik zat in die loge daar, dus heel dicht bij het podium.

— Niemand heeft iets gemerkt. Maar hoe, voor de duivel, kan een dolk in iemands lichaam dringen, terwijl hij op de grond ligt te spartelen ? Kan het zelfmoord zijn ?

— Neen, lieve hemel, neen ! Jim Fellow was een opgewekte jongeman, die zich steeds behoorlijk gedroeg.

— Zou ik een kijkje kunnen nemen achter de schermen ? Misschien ligt daar de oplossing van het raadsel.

— Natuurlijk, inspecteur.
Achter het plechtige groen fluwelen gordijn heerst een wanorde, die Walt in de verste verte niet had vermoed.

— Waar leidt die deur naartoe ? vraagt Walt wijzend op een deur in een hoek.

— Die deur leidt naar een plaats onder het podium waar de souffleur zit. Die deur is sinds geruime tijd niet meer open geweest, aangezien hier nog zelden een toneelstuk opgevoerd wordt.

Een ruimte onder het toneel... Een dolk die onzichtbaar naderde... Walts hart klopt heftiger. Nauwkeurig onderzoekt hij de deur.

— Sedert geruime tijd niet meer open geweest ? Waarom zit er dan geen stof op de deurkruk en wel op de andere delen van de deur ? Wie heeft er een sleutel van deze deur ?
De directeur weifelt even.

— Wel... Regisseur Clayten die vast verbonden is aan dit theater en Benston die hier de boel netjes houdt, voor zover dit mogelijk is natuurlijk.

— Waar zijn ze ?

— Clayton zat in de loge naast mij...

— En Benston ?

— Thuis denk ik. Zal ik hem even opbellen ?
Een kwartier later staat Benston voor Mistral.

— U hebt een sleutel van deze deur ?

— Ja, en dan ? Ik moet de boel hier netjes houden.

— Ik houd u aan wegens moord op Jim Fellow, de crooner van de Zwarte Spoken...

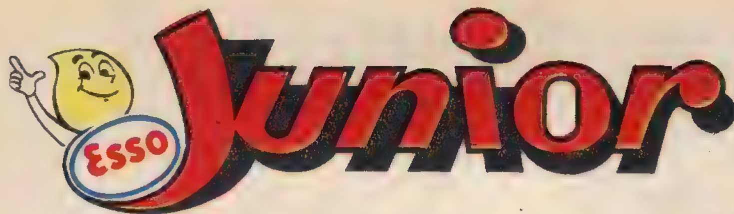
— Vervloekt ! U hebt me nog niet !
Het volgende ogenblik vliegt de revolver die Benston te voorschijn haalde door de lucht, gelanceerd door Walts voet. De handboeien rinkelen en klikken. Walt roept de politiemannen bij de ingang en laat Benston wegbrengen.

— Maar, hoe wist u dat hij de moordenaar is ? vraagt de directeur.

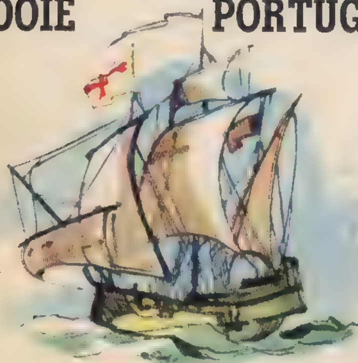
— Ik wist het helemaal niet, ik giste het alleen maar. Ik zette een val en Benston trapte er in. Het geheim van de onzichtbaar flitsende dolk is heel eenvoudig te verklaren. Benston geraakte langs deze deur ongezien in de souffleurplaats en wachtte daar tot Fellow over de vloer rolde. Daar voor dit soort van optreden geen souffleur nodig is, stond de afschermbak, die anders het hoofd van de souffleur aan de blikken van de bezoekers onttrekt, niet over het valluikje, waar de souffleur met zijn hoofd doorkomt. Op het ogenblik dat Fellow over het luik rolde, wat Benston waarschijnlijk kon zien door een gaatje in het valluik, opende hij dit en plofte de dolk in Fellows borst. Dan sloot hij het luik terug. Daar dit naar beneden opengaat, kon niemand iets zien. En het lawaai van de muziekinstrumenten overstemde alle ongewenste geluiden, die Benston maakte.

De directeur kijkt hem bewonderend aan. Walt glimlacht vaag. Zijn ogen glijden door het geopende doek naar de lege stoelen in de zaal...

LEOPOLD HOUTHOOFT

WIJ TREKKEN DWARS DOOR HET MOOIE PORTUGAL

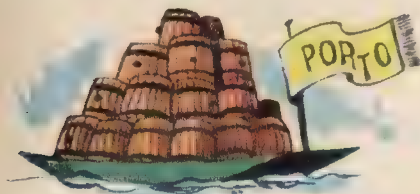

In een uithoek van Europa, met zijn rug tegen Spanje aan en met zijn gezicht naar de Atlantische Oceaan, zó ligt Portugal daar. En de geschiedenis van dit kleine Lusitania, is dan ook geworden een geschiedenis van de zee. Van grote daden ter zee !

En daaraan is het, dat men telkens weer wordt herinnerd als men door dit land reist. Komende uit het noorden, belanden we inderdaad meteen in Ancora, het anker ! Daarna steken we te Vianna do Castello over de brede monding van de Lima, en een tijdje later staan we aan de Douro, in de stad die over de hele wereld bekend is om haar wijn, Porto of Oporto ! Het is voor ons een vreemd gezicht de eigenaardige platboomde bar-

ken stroomafwaarts te zien komen, met hun blanke zeilen en hoogopgestapelde vrachten wijnvaten.

Wij rijden nu meer het binnenland in naar Coimbra, met zijn beroemde universiteit, gesticht in 1290. Daar is tevens het « Portugal dos Pequeninos », een waar kinderparadijs. Het is een mooi park waar alles in miniatuur bestaat : huizen, lanen, spoorwegen, stromen — alles ! Daar zou je 's naartoe moeten, hè ! Vandaar trekken we naar het kleine oord, dat voor alle Portugezen nochtans het toppunt is van hun trots : Batalha ! Er werd een prachtige abdij opgericht ter herinnering aan enkele overwinningen op de Arabieren. Thans rust er de Portugese « Onbekende Soldaat ». Even verder komen we aan het grote bedevaartsoord Fatima, waar meer en meer gelovigen uit heel Europa, naartoe komen. De rijzige blanke kerk en het weidse plein ervóór, blaken in de felle zon.

We haasten ons opnieuw naar de kust, waar we terechtkomen in Nazaré, het befaamde vissersplaatsje. We komen net op tijd om te zien, hoe enkele gespannen stoere ossen de boten met de spitse boegen op het strand trekken, terwijl een eindje verder talrijke vissers met vereende krachten hun sleepnet aan land sjouwen. Velen onder hen dragen de eigenaardige, wollen kousvormige Nazaré-muts, meestal zwart. De visoogst wordt ter plaatse verdeeld, en de vrouwen gaan er de stad mee in om hem te verkopen. Van Nazaré vertrekken geregeld de grotere vissersboten naar de visbanken bij New-

Foundland, Canada, en bij IJsland !

Bij zonsondergang bereiken we de hoofdstad Lissabon, aan de zeer brede monding van de Taag. Het is een wonderlijk gezicht de gedrongen, zware Torre de Belem — de « toren van Bethlehem » — te zien, waarvan de grijze massa met de talrijke torentjes en stenen wapenschilden, de toe-

Dit is Lissabon

gang tot de haven van Lissabon bewaakt. Deze vesting is als het ware de verpersoonlijking van Portugal ! Van hier vertrok op het einde van de 15de eeuw Vasco da Gama naar Indië. Thans begint er « het strand der miljonairs », Estoril en Cascais, waar vele gewezen koningen, prinsen en andere ex-grootheden wonen. Maar komt, nu reizen we regelrecht naar het uiterste zuidpunt van Portugal in de kale provincie Algarve. En ginder in dat onooglijke Sagres, vlakbij de kaap São-

Vicente, zijn de uiterst schaarse overblijfselen te vinden van wat eens was de eerste « Hogere Zeevaartschool van Europa ! Dit instituut werd in de 15de eeuw gesticht door prins Hendrik de Zeevaarder, aan wie talloze ontdekkingsreizen naar Afrika te danken zijn. Hijzelf heeft echter nooit gevaren !...

Portugal is een kleine natie met een groot verleden, en... een mooi land.

Vooruit, jongens ! Verzamelt zoveel mogelijk kleefzegels !

Weer is er de tijd van mooie uitstapjes. Dit is de gedroomde gelegenheid om met vader een rijke oogst aan kleefzegels Esso Km '63 op te stapelen... En voor hem vele liters benzine te winnen !

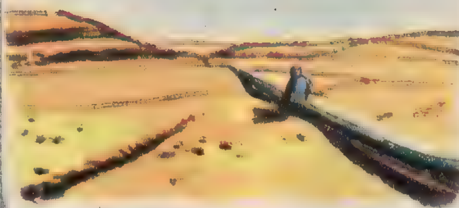
EEN GOEDE « TRUUK »

Wil je een goeie tip ?... Nadat je met papa een schilderwerk hebt uitgevoerd, waarbij echter nog verf is overgebleven, plaats dan het deksel zorgvuldig weer op de pot, waarna je deze omkeert met het deksel naar beneden. De verf zal op deze manier de kleine ruimten,

EEN ESSO-FILM
DOOR
DRIES VAN GHEM

SPOOKGEWEER...

— Ik vrees dat ik niet juist meer weet, wààr ik ben, zei Albert terwijl hij de jeep stopte. Eigenlijk moesten we op de weg zijn en...
...En zover het oog reikte, strekte de Arabische woestijn zich uit.
— Wat geeft dat, zei de dokter kalmpjes, rijd gewoon naar het Westen, dan stoot ■ vanzelf op de pipe-line. Dan volstaat het deze te volgen tot de volgende pompinstallatie.
— Go! stemde Albert in. Wij hebben voor vierhonderd kilometer reservebenzine.
Twintig minuten lang reden ze zonder spreken, versuft door de blakende zon.
— Wel, zei Albert eindelijk, nu weet ik weer waar we zijn... Ja, inderdaad, dit is het gebied van Soliman de Verschrikkelijke.
— Soliman de Verschrikkelijke?
— Ja, een wonderlijk man volgens de overlevering... Hij stierf in 1951, geloof ik.

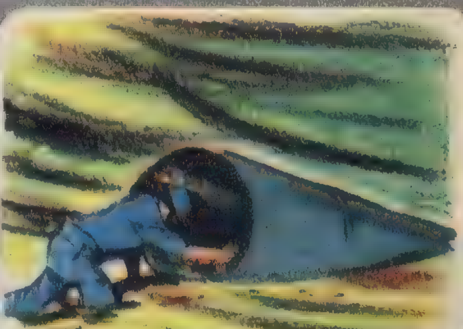
— Leefde hij hier, tussen die stenen?
— Hij bewaakte de pijpleiding, het geweer steeds in de aanslag, op zijn hoede voor mogelijke strooptochten van woestijnrovers. Op een gegeven ogenblik schakelde men « zijn » deel van de pijpleiding uit — kwestie van het rechttrekken der pipe-line. Doch Soliman bleef waken bij de nu lege buizen, zijn geweer schietklaar — en niemand durfde hem naderen, hoor!
— Zou hij geschoten hebben?
— Hij heeft het inderdaad een paar keer gedaan. Slechts op 't laatst van zijn leven werd hij plots zacht en engelachtig. Hij nam verdwaalde mensen van de petroleumploeg op en gaf hun gratis te eten... Wij, mensen van Esso, maakten van hem een soort Arabisch kerstmannetje...
— Wat roerend, zei de dokter. Maar kijk daar eens, wat is dat voor een soort wolk?

Albert draaide zich om en verbleekte. Hij ging over het stuur liggen en dreef de snelheid tot het uiterste op.
— Stomme idioot ben ik, om de weg kwijt te raken! sakkerde hij. Het is een zandstorm die daar nadert!!!...
De jeep schudde zó geweldig dat hij verplicht was, trager te gaan rijden. De dreigende wolk kwam naderbij. Weldra waren ze in een donkere warveling van warrelend zand verzeild. De wind huilde en floot hen rond de oren. Volkomen verblind stuurde Albert de jeep door de aanzwellende storm... Plots een harde schok en de motor vertikte het.
— Spring, dokter, spring! Een weinig verder is er geloof ik een rots...
Hijgend bereikten ze even later de overhangende rots.
Als we hier blijven, overwoog Albert, stikken we vast en zeker.

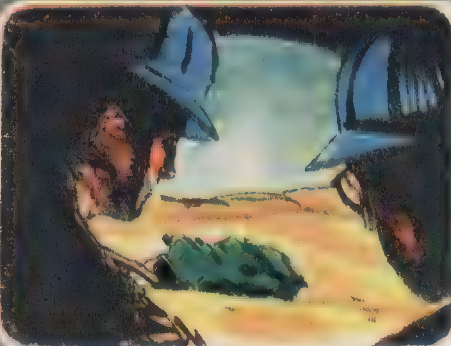
— Vlug, dokter, we moeten weg, riep hij.
Maar de dokter zwaaide heen en weer, viel dan op de knieën.
— Verman u, we kunnen hier niet blijven!
— Het vervelende is, dat we nergens anders kunnen schuilen, schreeuwde de dokter eindelijk.
Hij sniklachte vreemd en viel in bezwijming. Albert gromde hartgrondig en sjorde de dokter op zijn rug. Dan zette hij zich in beweging, blindelings, zonder doel.
Op dat ogenblik hoorde hij de eerste twee schoten.
— Hoera, dokter! riep hij, zonder te beseffen dat deze hem niet kon horen, de anderen zijn daar, ze zoeken ons!
Hij strompelde in de richting van de losbrandingen, struikelend meer dan hij liep

Nogmaals weerklonken schoten. Albert richtte zich op, schreeuwde om hulp en trachtte zo vlug mogelijk de duintop te bereiken.
Dan, ineens — bij een windstilte — hoorde hij niets meer.
Wanhopig probeerde hij rondom zich te kijken. Toen zag hij op ongeveer tien passen, een soort rots opduiken. Het voelde aan als metaal. — Bij nader inzien was het een roestige buis, half bedolven onder het zand. Een stuk van de oude pijpleiding!
In een oogwenk liet Albert de dokter erin glijden en volgde hem. Even dacht hij dat hij in het paradijs was beland. Geen wind meer om tegen te kampen, geen zandkorrels, brandend in ogen en mond en prikkend over het hele lichaam. Albert hernam zijn hulpgeroep. De dokter kwam langzaam bij... en ging te keer als een bare duivel.

— Ik ben blind! riep hij.
— Maar neen, dokter!
— Is het dan nacht? Of stopte men ons in de gevangenis?
— Zo zou men het kunnen noemen, zuchtte Albert. We bevinden ons namelijk in een stuk van de oude pipe-line.
— Gekscheer niet, jongen!
— Klop even op de wanden, hoort u hoe het weerklinkt?
— Wel, 't zij zo... maar de anderen?
— Die kunnen niet ver zijn, laat ons samen roepen.
Gedurende drie uren poogden ze kontakt te krijgen met eventuele reddingsploegen. Tevergeefs!
Plotseling hield de zandstorm op met razen. Toen ze buitenkropen kwamen ze in een stralende, zonovergoten wereld.

Niets bewoog in de blakende vlakte rondom hen, geen mens, geen wagen, geen kameel, niets!
Het was slechts toen de avond aankroop dat een reddingshelikopter, opmerkzaam geworden door een vuur dat ze van benzine hadden aangelegd, hen oppikte. De piloot was echter stomverbaasd toen ze hem vroegen, wie de voor hen reddende schoten had gelost, die tot hun schuilplaats « leidden ».
— U hebt voorzeker gedroomd, merkte hij op. Vijfhonderd kilometer in het rond is er geen levende ziel te bekennen. U verbeeldde het u maar...
— Ja, zei Albert stil. Ik verbeeldde het me voorzeker!...
De dokter keek hem even aan en zei dan zacht: Vaarwel, Soliman de Verschrikkelijke!

EINDE

die er gewoonlijk nog tussen pot en deksel overblijven, hermetisch afsluiten. Zodra je dan weer verf nodig hebt, zul je ze onuitgedroogd en onbedorven opnieuw kunnen gebruiken.

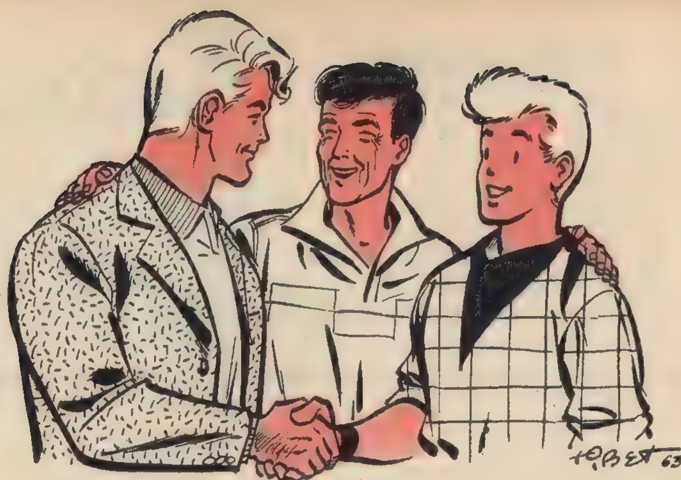

EEN ECHTE DRONKAARD

Deze Boeing 707 drinkt niet zo'n klein beetje! In minder dan dertig minuten zwelgt hij zo maar eventjes 60.000 liter brandstof op.
Zodra een vliegtuig zijn landingsbasis aanvliegt, zelfs voordat het uitgerold is, staat de hele ploeg van de brandstofbevoorrading reeds klaar; landingen moeten inderdaad zo kort mogelijk zijn. Links kan men een reusachtige tankwagen zien. Rechts, tussen twee reaktievliegtuigen, bemerkt men de « Servicer », die de filters bevat, de meetapparaten enz.

Tibet in een hachelijke positie : hij werd door zijn zoon, een dappere Sioux, stevig gekneveld !

Tibet stelt Rik Ringers voor aan Chick Bill !

Tibet en zijn vriend Duchateau praten over een nieuw verhaal met Rik Ringers als held.

TiB

ONZE goede vriend Tibet is niet helemaal tevreden over dit interview. Hij zegt dat het beste — d.w.z. hetgeen hij niet heeft gezegd — er niet in staat. Wij geven dus de lezers de goede raad tussen de regels te lezen...

— **M'N beste Tibet, indien je jezelf moest interviewen, met welke vraag zou je dan van wal steken ?**

— Wacht, daar moet ik even over nadenken... Ik zou tot mezelf zeggen : « Mijn beste Tibet, hou je er wel van geïnterviewd te worden ? »

— **En wat zou je antwoorden ?**

— Neen, helemaal niet !

— **Als ik me niet vergis, heb je een tikkeltje plankenkoorts ?**

— Goed geraden...

— **Praat er maar gezellig op los en vertel me iets over je kinderjaren. Wanneer heb je voor 't eerst een potlood in handen gehad ?**

— Rare vraag ! 't Is zo een van die vragen die IK niet zou gesteld hebben !

— **Je hebt altijd getekend, ook toen je nog kind was, nietwaar ?**

— Ach weet je, het is begonnen toen ik... vier jaar was ! Ja, ik herinner het me nog goed ! Ik was vier jaar en ik heb die eerste tekening verkocht voor 25 centiemen!

— **Je was nog maar pas vier jaar en je had slechts één doel : je tekeningen te verkopen. Ik geloof dat je je ideaal trouw gebleven bent...**

— Ja hoor ! Mijn eerste tekening heb ik verkocht aan een man die Amédée heette. Ik had een karikatuur van hem gemaakt, gelijkend was ze niet. Ik herinner me nog dat die man een gezwel in de hals had en dàt heb ik getekend.

— **Hij was voorzeker niet tevreden ?**

— Toch, toch ! En hij heeft me 25 centiemen gegeven !

— **Om een lolly te kopen ?**

— Neen... Om biljart te spelen !

— **Goed. Als kleuter tekende je reeds. En hoe ging dat later met je studies ? Of is het beter niet aan te dringen ?**

— Dat is precies wat ik heb gedaan. Ik heb niet aangedrongen ! 't Wilde er toch niet in !

— **In welk jaar ben je geboren ?**

— In 1931, te Marseille.

— **Geboren te Marseille ? En je hebt nochtans geen Marseillees accent !**

— Ik ben ook niet in Marseille gebleven. Ik was nog een kind toen wij naar België zijn gekomen. Wij hebben eerst te Peruwelz gewoond, later te Brussel. En in Brussel ben ik gebleven !

— **Weet je nog aan welk blad je het eerst hebt meegewerkt ?**

— Ja, mijn eerste tekening verscheen in 1947, in een tijdschrift voor scouts.

— **Ben je misschien scout geweest?**

— Ja, ik was twee jaar welp en daarna vier jaar padvinder !

— **Was je een flinke scout ?**

— Ja, dat was ik. Ik was zelf trouwens chef van mijn groep en mijn totem klonk heel gek : de haan-artiest.

— **Je was dus niet alleen een haantje de voorste, je was ook nog artiest. Naar mijn mening ben je dat gebleven...**

— Ik ben bescheiden, al zeg ik het zelf, en daarom kan ik daarover mijn mening niet zeggen !

— **Vertel nu eens wat over de bijzonderste figuren die je gecreëerd hebt.**

— Eerst en vooral mijn zoon...

— **Akkoord, maar daar zullen wij het later over hebben.**

— Wel, ik heb eerst Chick Bill getekend, dan Kleine Poedel en vervolgens Dog Bull en Kid Ordinn.

— **Dat is de ganse « portrettengalerij Chick Bill ».**

— Ja, ze zijn de bijzonderste helden van twee tekenverhalen die in twee verschillende jeugdbladen gepubliceerd worden : KUIFJE en ONS VOLKSKE. Het is in ONS VOLKSKE dat Chick Bill zijn debuut maakte.

— **Die helden zijn zeer geliefd, zeer populair en hebben veel succes.**

— Ja, zij hebben zeer veel succes.

— **Maar na Chick Bill heb je toch nog een andere held ontworpen, een realistische figuur ?**

— Ja, Rik Ringers.

— **Ben jij op het idee gekomen Rik Ringers op het toneel te brengen of was het een van je medewerkers ?**

— Rik Ringers is mijn idee, maar ik was er wellicht nooit opgekomen indien ik André Duchateau niet had gekend. In ieder geval zou ik geen verhalen hebben verzonnen met Rik Ringers. Ik praatte er dus over met André Duchateau, want ik wist dat hij een meester was in het schrijven van detective-stories.

— **Maar toen je met de tekenver-**

Wij weten wel waarom die beiden zo'n pret hebben ! Zij lezen een album getekend door Tibet.

En dat is een bowling in miniatuur. Vader en zoon spelen met evenveel toewijding en ernst. Hun kansen staan gelijk !

Tibet wil weten wat er in de wereld gebeurt, maar naast kranten en tijdschriften leest hij toch nog liefst een roman van Simenon !

ET

ALLES WORDT MET HUMOR GEKRUID

halen van Rik Ringers begon, heb je in een heel andere stijl moeten tekenen. Je moest nu realist worden ?

— Ja, dat moest, want voor een detectiveverhaal is het noodzakelijk dat de lezer gelooft aan het bestaan van de helden. Ondanks al zijn realisme, zit er in de figuur van Rik Ringers ook een greintje humor.

— **Dat hebben de lezers wel gemerkt ! Wil je me nu ook zeggen, Tibet, welke de titels van de tekenverhalen zijn met Rik Ringers als held ?**

— Eerst publiceerde ik een reeks complete verhalen. Nadien een lange rij detectiveraadsels waaraan slechts een illustratie te pas kwam en ten slotte de echte stripverhalen : « Wie is Kameleon », « De Ontvoering ». ! Het Raadsel van Porquerolles » en « Het Teken van Rik Ringers ».

— **Indien ik me niet vergis ben je thans samen met Duchateau een nieuw knalverhaal aan het voorbereiden. Heb je reeds een titel ?**

— De voorlopige titel is « De Uitdaging »...

— **Een ogenblikje, alsjeblief. Is dat niet je zoon ?**

— Ja, het is mijn zoon, Bibi.

— **Zeg me maar liever hoe zijn echte naam is.**

— Hij heet André.

— **Wel, André, mogen wij je een paar vragen stellen ?**

— Ja, mijnheer.

— **Hoe oud ben je ?**

— Acht jaar en zes maanden.

— **Ben je tevreden over je paps ?**

— Ja, heel erg tevreden.

— **Geloof je dat hij een goed tekenaar is ?**

— Ik ben er vast van overtuigd dat hij een puik tekenaar is.

— **Dank je. Mogen wij nu met je vader voortgaan ? M'n beste Tibet, indien je geen tekenaar was, en indien je helemaal geen rekening moest houden met materiële kwesties...**

— Wat is dat toch mooi gezegd !

— **... wat zou je dan wel zijn ?**

— Over die vraag heb ik reeds vaak nagedacht. Ik zou filmregisseur willen zijn. Ik zou graag films maken in de aard van Jacques Tati. Je weet wel, « De Vakantie van Monsieur Hulot », enz...

— **Dus eerder het komische genre en niet noodzakelijk een detective ?**

— Een detectivefilm zou ik ook graag willen maken, ten minste als ik over een goed scenario kon beschikken ! Nu, dat zou ik wel hebben vermits ik Duchateau ken !

— **En zou je niet graag toneelspeler zijn ?**

— Ja, dolgraag. Maar de tragische rollen zouden mij niet liggen, hoor!

— **Kan je me de namen van enkele toneelspelers geven die je interesseren en in wiens schoenen je wel zoudt willen staan ?**

— Er zijn er een hele reeks. Laat ik maar beginnen met het duo Serrault en Poiret. Verder Roger Pierre, Jean-Marc Thibault en Louis de Funès.

— **Is dat alles ? Heb je er niet één, waarvan je vroeger veel hield, vergeten ?**

— Ja ! Robert Lamoureux ! Ik zou dolgraag de rollen willen vertolken die Lamoureux gespeeld heeft en nog speelt !

— **En Darry Cowl ?**

— Neen, die valt me niet zo zeer in de smaak.

— **Laten we nou maar terugkeren naar je tekenverhaal.**

— Goed, maar de film en het stripverhaal hebben wel iets met elkaar gemeen.

— **Ja, een tekenstrip is een film die niet beweegt.**

— Er zit nog meer in dan je denkt, want in iedere striptekenaar is er een toneelspeler verborgen. Naar mijn mening, kan hij geen dramatische scène goed tekenen wanneer hij die niet tegelijkertijd « beleeft », wanneer hij ze niet bij zichzelf speelt.

— **Ik weet dat er tekenaars zijn die de rol van hun held eerst zelf vertolken, sommigen zelfs voor de spiegel.**

— Ja, maar dat helpt je niet vooruit ! Ik ben met die methode niet akkoord. Nodig is dat je het « voelt », de spiegel dient alleen maar om te weten hoe de vouwen van een kledingstuk precies vallen. Dat is alles.

— **Tibet, je bent tekenaar. Je had zeer graag toneelspeler willen zijn. Heb je nog hobby's of zijn er nog dingen die je sterk interesseren ?**

— Meen je niet dat het daarmee wel kan volstaan ?

— **Maar neen ! Dromen kost geen geld. Een mens kan een heleboel dromen hebben !**

— Jij noemt dat « dromen » !

— **Interesseer je je niet voor de autosport ?**

— Niet zo erg. Ik heb een goede wagen, ik kan er mee in één trek

VERVOLG OP PAGINA 4

DIKKERDJE

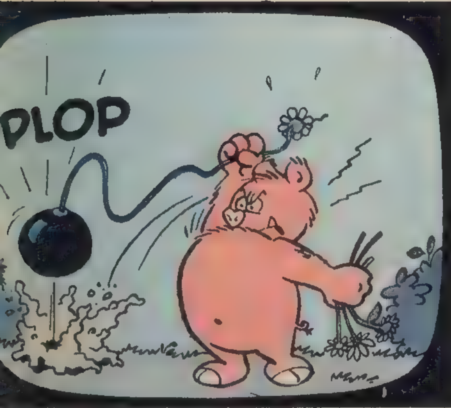

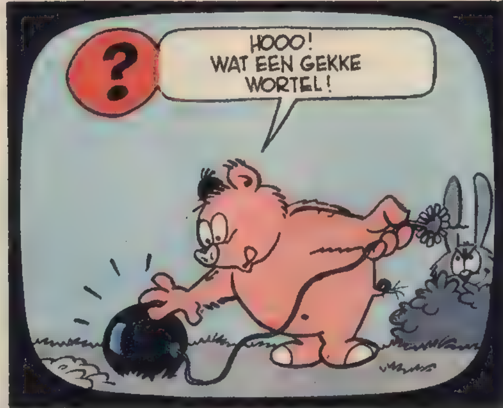
DOOR GREG

MAAKT ZICH DIK

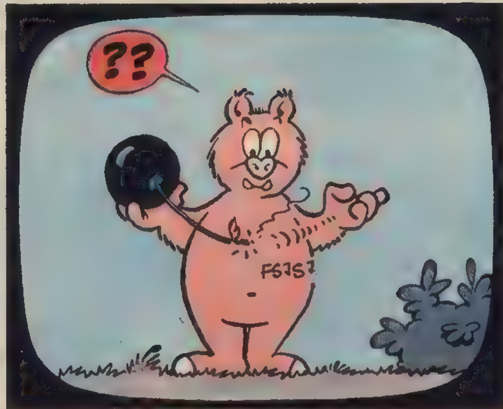

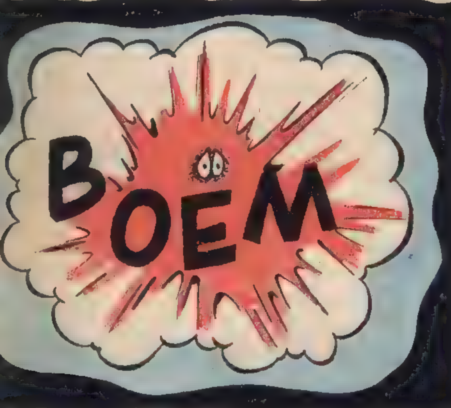

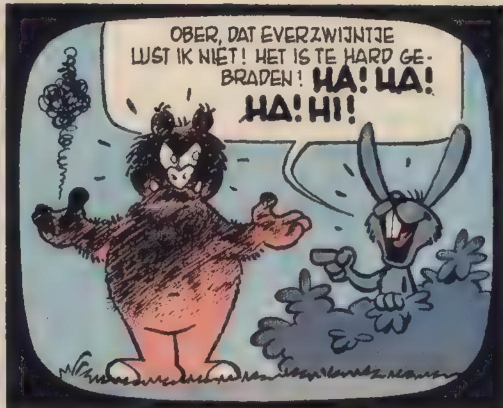

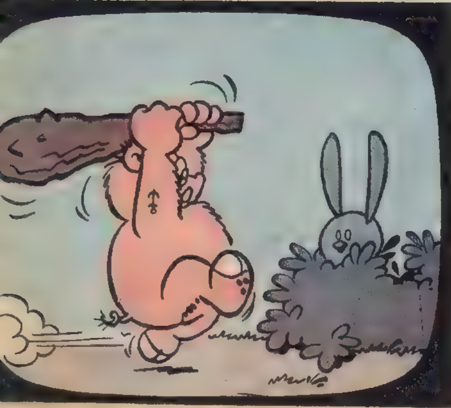

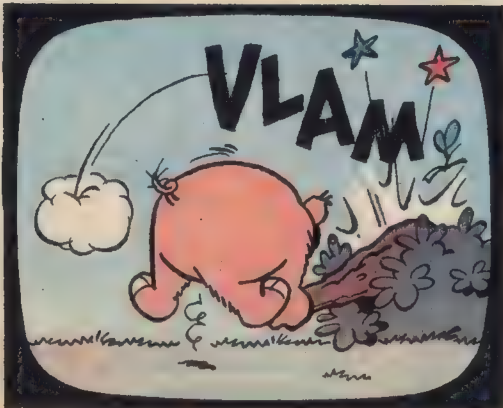

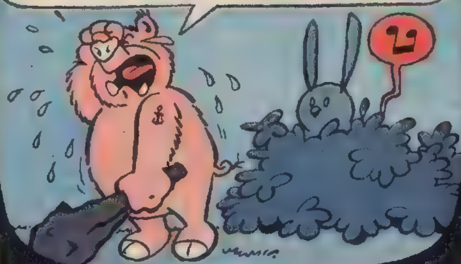
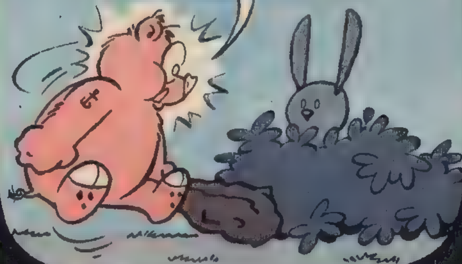

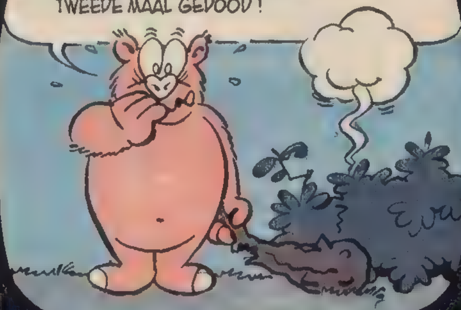

'T IS ONTZETTEND! WANNEER ZAL IK ME NIET MEER LATEN MEESLEPEN DOOR MIJN BLOEDDORSTIG TEMPERAMENT!

HIJ!

VLAM VLAM

IK KON ME ALWEER NIET BEHEERSEN! IK HEB HEM EEN TWEEDE MAAL GEDOOD!

NOGMAALS DIE ELLENDELING!

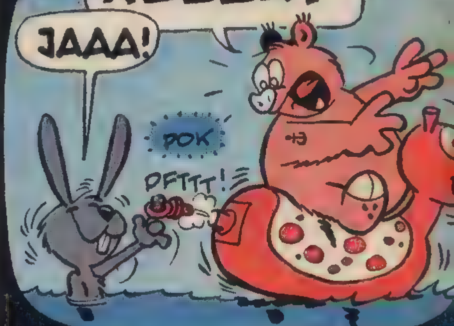
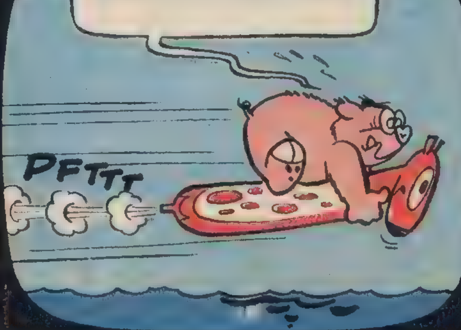
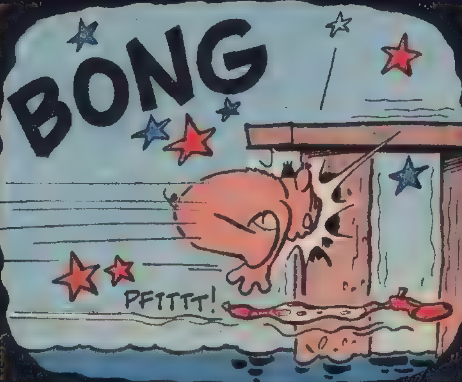
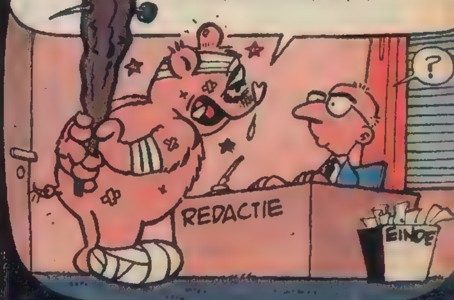
IK HEB HEM TOT MOES GESLAGEN EN HIJ IS WEER OPGESTAAN! IK HEB HALLUCINATIES! EEN DOKTER! VLUG!
MIJN ZENUWEN BEGEVEN HET!

!
KOOP EEN LEUKE BALLON MET TWEE KONIJNENOORTJES! HA! HA! HA! HI! HI!

BALLONS!
IK ZAL...

HIJ IS IN 'T WATER GESPRONGEN! DIE LAFAARD! HIJ WEET DAT IK HET WATER VERAFSCHUW!
PLOF

WEERWRAAK EN VINDINGRIJKHEID, DAT IS MIJN DEVIES!
WAAR IS DAT WATERKONIJN?

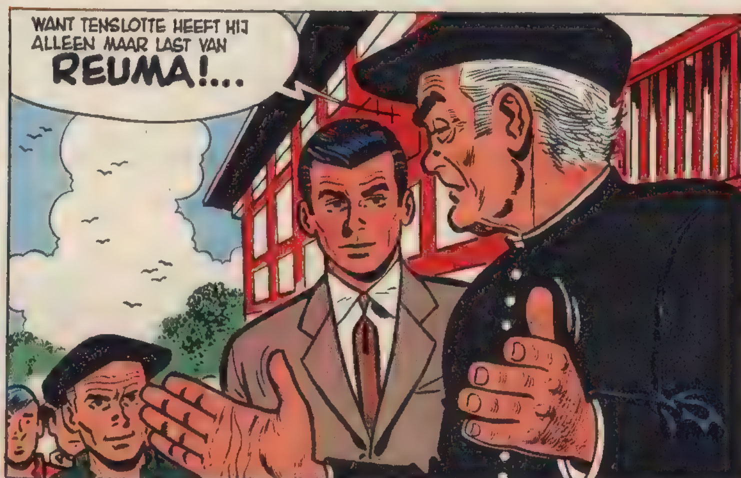
HIJ IS BEKWAAM TE VERDRINKEN, ALLEEN MAAR OM ME TE PESTEN!
KOEKOEK!

NEEEN!
JAAA!
POK
PFTTT!

IK HEB EEN IDEE! IK SLUIT VREDE MET DAT STOM KONIJN!
PFTTT

BONG
PFTTTT!

IK ZOU EEN ZEKERE MIJNHEER GREG WILLEN ZIEN... JA, DE GREG DIE MIJN VERHALEN SCHRIJFT.!.
?
REDACTIE
EINDE

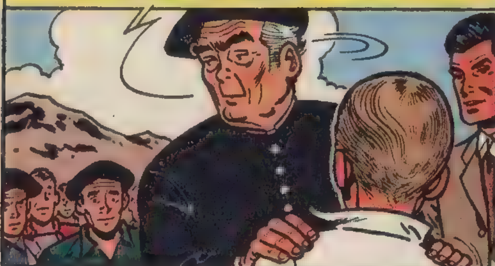

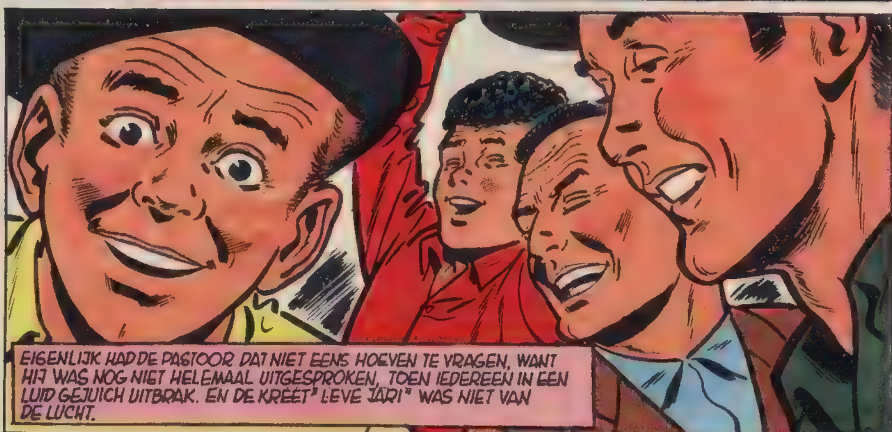
Pastoor Houmayou heeft de inwoners van het kleine stadje heel wat te vertellen over de zaak Etienne Araguas.

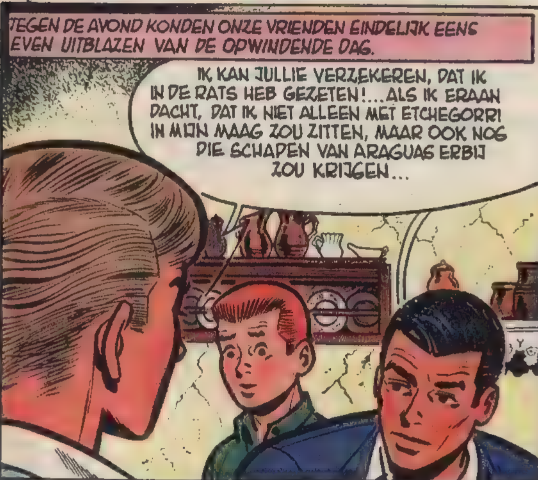
DE ERFENIS

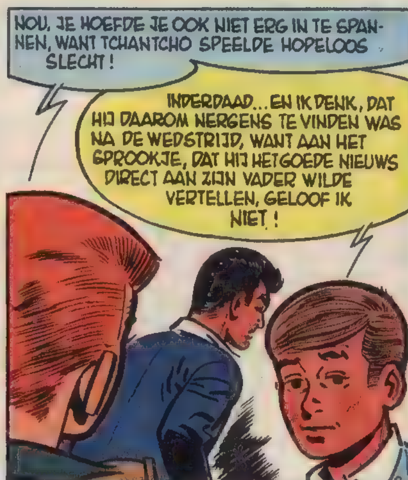

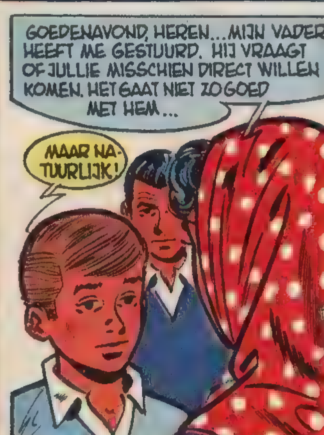

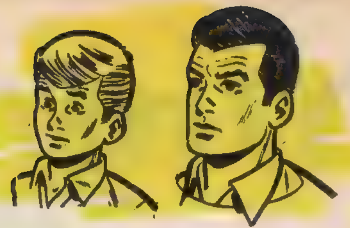

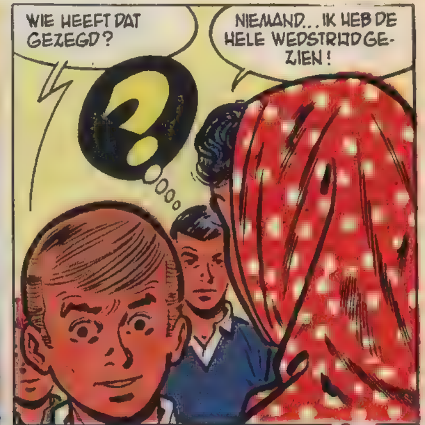
VAN JARI

DOOR R.REDING

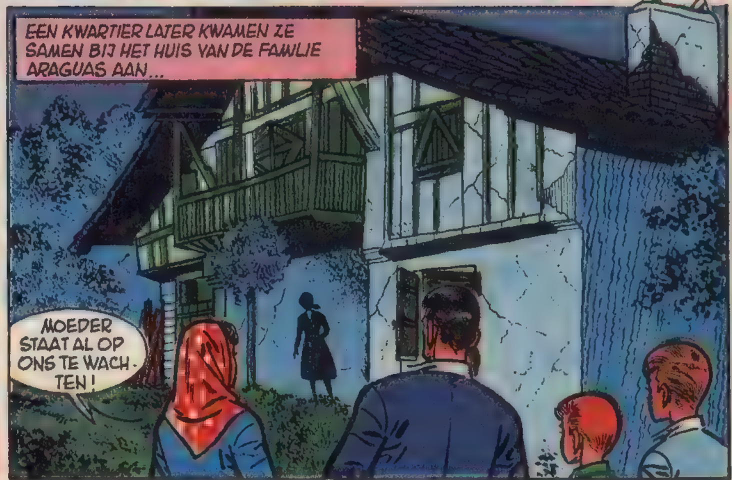

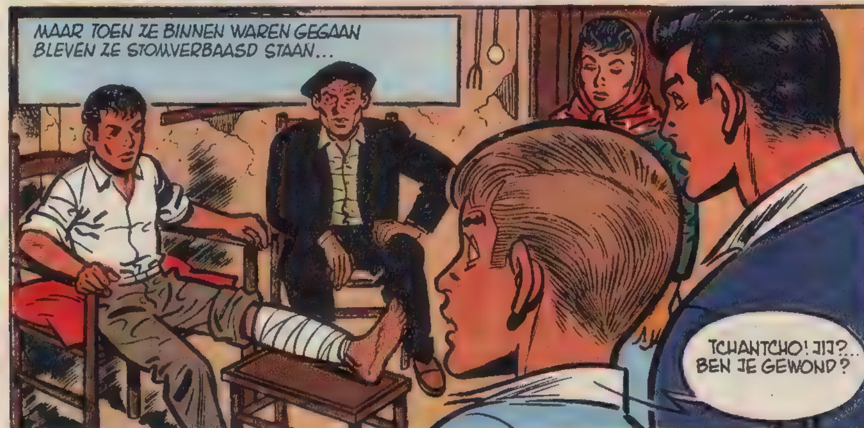

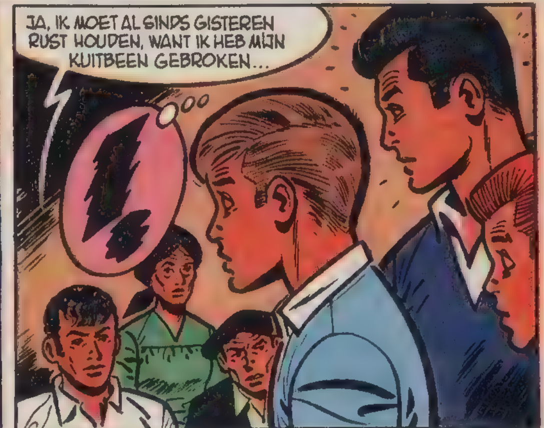

WORDT VOORTGEZET

Tieners bouwen

HET GROTE AVONTUUR VAN ZWARTSLUIS

EEN vertrouwd gezicht op elk schip is de sloep. Op het kleinere vaartuig kan men haar doorgaans aantreffen op het achterdek. Op grotere schepen zijn er als regel verschillende aan beide zijden. In het reddingswezen heeft de sloep door de eeuwen heen een belangrijke rol gespeeld. In deze functie was haar positie op de wereldzeeën dan ook onaantastbaar. Maar sinds enkele tijd is daar verandering in gekomen. Het geperfectioneerde rubbervlot, dat samengeperst tot een klein pakket in zee wordt geworpen en zich vervolgens automatisch opblaast, wordt meer en meer een geduchte concurrent, want de nadelen van de sloep kent het vlot niet en met het sukses van enkele, dankzij rubbervlotten, geslaagde reddingsacties is deze tweestrijd in open zee losgebarsten.

ZO 'n geslaagde reddingsactie was ondermeer die van de kleine Nederlandse kustvaarder « Grietje ». Het scheepje was tijdens een storm op de rotsen van het Engelse eiland Man terecht gekomen. De coaster slingerde en kraakte op de rotspunten en werd voortdurend overspoeld door de aanstormende golven, die in flarden van fonkelwit schuim uiteenvielen. « Schip verlaten ! », brulde de Vlaardingse kapitein Boersma boven het gehuil van de wind uit. De zes bemanningsleden renden daarop met een pak, ongeveer zo groot als een plunjezak, naar de reling. Dit pak ging overboord, plofte in de melkwitte schuimkoppen, slechts met een dunne draad aan de « Grietje » verbonden. Maar die dunne draad deed wonderen. Een forse ruk eraan en de plunjezak opende zich, eerst langzaam, dan sneller, om ten slotte een compleet rubbervlot te vormen. Als door onzichtbare monden opgeblazen, danste het even later op de golven.

De zes, die er de « Grietje » mee verlieten, bereikten veilig de vaste wal. En er zijn nog vele andere voorbeelden. Het vlot heeft onmiskenbaar zijn nut bewezen en ook de felbegeerde erkenning gekregen, nu de Nederlandse Scheepvaartinspectie er de wet heeft doorgedrukt, die bepaalt, dat vanaf november van dit jaar, schepen tot 500 ton, rubbervlotten aan boord moeten hebben.

rubbervlotten !

Aai, die zeeziekte !

Goed nieuws dus voor de vlottenfabrikanten. En het ziet er naar uit, dat het nieuws op den duur nog beter zal worden.
Het is namelijk de bedoeling, de vlotten in de nabije toekomst ook voor de grotere schepen verplicht te stellen.
In Engeland en Frankrijk ziet men deze ontwikkeling met spanning tegemoet.
Daar komen namelijk verschillende vlottenontwerpen vandaan, die dan in Nederland in licentie gebouwd worden. In Katwijk aan Zee de Engelse versie en in Zwartsluis de Franse. In deze laatste plaats zijn wij eens een kijkje gaan nemen, omdat we gehoord hadden dat de vlotten hier door jongens en meisjes, teenagers nog, worden gebouwd. Met grote accuratesse en veel animo zetten ze het ene vlot na het andere in elkaar. En inderdaad, in een omgebouwde school troffen wij een groot aantal jongelui aan, die zingend en fluitend aan deze uitermate belangrijke artikelen werkten. De muren van de fabriek waren vol geplakt met foto's van hun favorieten : Elvis Presley natuurlijk, Pat Boone, Paul Anka om er maar enkelen te noemen. Hun chef was Jaap Timmerman, de man die tevens de propaganda voor het Franse vlot in Nederland verzorgt. Hij legde ons uit dat er in zijn fabriek continue gebouwd wordt aan een niet geheel rond vlot (dat voorkomt tollen), met in het midden het z.g. springgat. Het vlot is vervaardigd van een soort kunstrubber, nylon — neopren om precies te zijn, wat in de praktijk olie- en benzinebestendig is gebleken. Je begrijpt natuurlijk wel hoe belangrijk dit bij een scheepsramp kan zijn. Aan de onderkant van het vlot bevinden zich een of meerdere flessen (dit is van de grootte van het vlot afhankelijk) vol samengeperste lucht. Die flessen zijn heel vernuftig bevestigd. Zij doen het vlot onmiddellijk naar de goede zijde kantelen als

het verkeerd op het water terecht mocht komen. Aan die zelfde onderkant zijn ook batterijen aangebracht, die zo gauw als zij met het water in aanraking komen 24 uur lang stroom leveren en voor de verlichting binnen en buiten het vlot zorgen. Ten slotte bevinden zich onder het vlot de z.g. stabilisatiezakken, die het vaartuigje zo rustig mogelijk op het water houden, het slingeren zo goed en zo kwaad als het gaat tegenwerken. En dat is absoluut geen overbodige weelde. Want in het vlot, dat door een tent van Himalayadoek, een z.g. « uitademende tent », kan worden afgesloten, is zeeziekte niets vreemds. Wat kan men ook verwachten in een ietwat benauwde, afgesloten ruimte, voortdurend in beweging op de woelige zee. Er is ook een complete verbandkist aan boord en daar zitten dan ook heel wat pilletjes tegen de zeeziekte in. Verder behoren tot de uitrusting keteltjes, waarop maatstrepen zijn aangebracht voor de rantsoenering van de blikjes bronwater, speciale geprepareerde biscuits met een hoge voedingswaarde, een reparatieset, een vislijn met haken, roeispanen, zaklampen, een hoosvat, drijfankers, vuurpijlen, rookbommen enz. Alles in waterdichte verpakkingen die blijven drijven.
De bodem van dit Franse vlot is vervaardigd van schuimrubber, die de drijfkracht verhoogt en je kunt er rustig een spijker doorsteken, zonder dat er ook maar iets gebeurt.
De opening verdwijnt namelijk onmiddellijk omdat het schuimrubber zich direct weer sluit. Bij het dalen van de temperatuur ontsnapt er lucht uit het vlot. Dat heeft men zo uitgekiend. In de kou immers zoekt men warmte. Welnu, de inzittenden, variërend van zes tot vijfentwintig man, kunnen zich dan warm werken door het bedienen van de handpompjes, die in het vlot zijn aangebracht. En om er de fut in te houden, kan men het vlot, dat uit gescheiden delen bestaat, gedeeltelijk laten leeglopen, om die met handkracht weer vol te pompen.

Boogie-Woogie en twist

Jullie zien het, aan alles is gedacht bij dit product dat in Zwartsluis, op het ritme van boogie-woogie en twist uit de radio wordt vervaardigd. Veel van dit alles is ontsproten aan het fantasierijke brein van dr. Alain Bombard, een Franse waaghals die al eens eerder de aandacht op zich vestigde door er met een vlot samengesteld uit ping-pongballetjes op uit te trekken. Met zo 'n rubbervlot als wij jullie beschreven hebben, heeft hij een paar maanden lang op de Atlantische oceaan rondgedobberd. Het ging hem daarbij niet alleen om de duurzaamheid van het vlot maar hij wilde ook onderzoeken hoelang een mens in leven kan blijven op zee en door wat die zee hem te bieden heeft. De ervaringen van dr. Bombard zijn in een klein boekje samengevat dat tot de uitrusting van het vlot behoort. De titel ervan luidt : « Hoe te overleven », alsof het de gewoonste zaak van de wereld is, daar eenzaam en verlaten op zee rond te drijven. Bombard heeft er gewoon schoollesjes van gemaakt, die je dan maar van buiten moet leren. « Denk er om », zegt hij bijvoorbeeld, « hoop doet leven. Heb dus hoop en onthoud dat uw familie u verwacht ». Dit om de moed niet te verliezen. Hij geeft ook de raad actief te blijven met de vishengel.

Zij weten wat er op het spel staat

De jongens en meisjes die in Zwartsluis werken weten welke belangen er voor de zeelui kunnen op het spel staan. Vandaar dat zij grondig en secuur de delen aan elkaar lijmen. Een vergissing of een nalatigheid kan straks op zee fatale gevolgen hebben en daar is de jeugd van Zwartsluis in de omgebouwde school goed van doordrongen.

HAYE THOMAS

DAN COOPER

Door zijn vlugge ingrijpen heeft Dan zijn gastheren van de dood kunnen redden. Uit dank daarvoor brengen ze hem op de hoogte van hun ontdekkingen.

DE 3

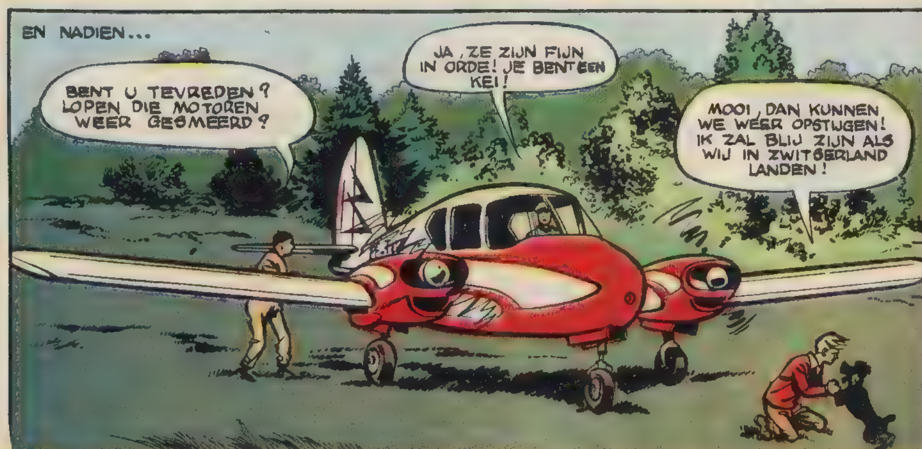

KOSMONAUTEN

Tekst en tekeningen van A. WEINBERG

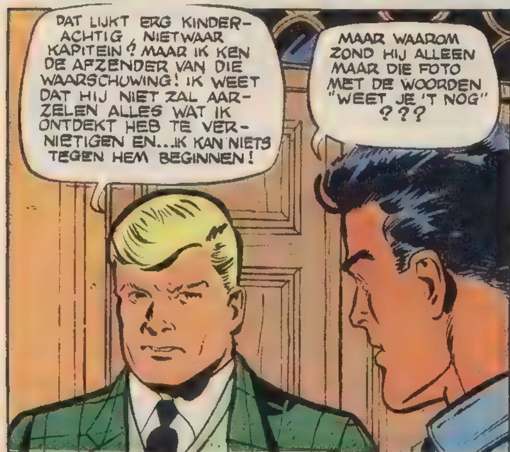

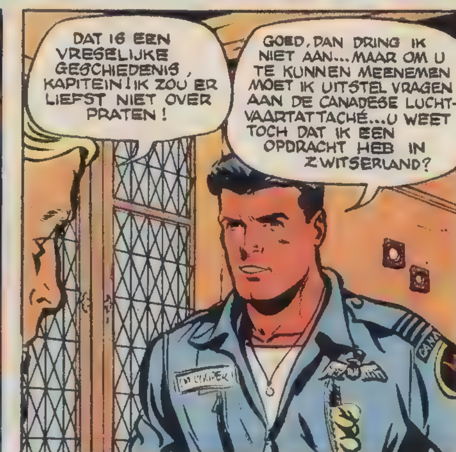

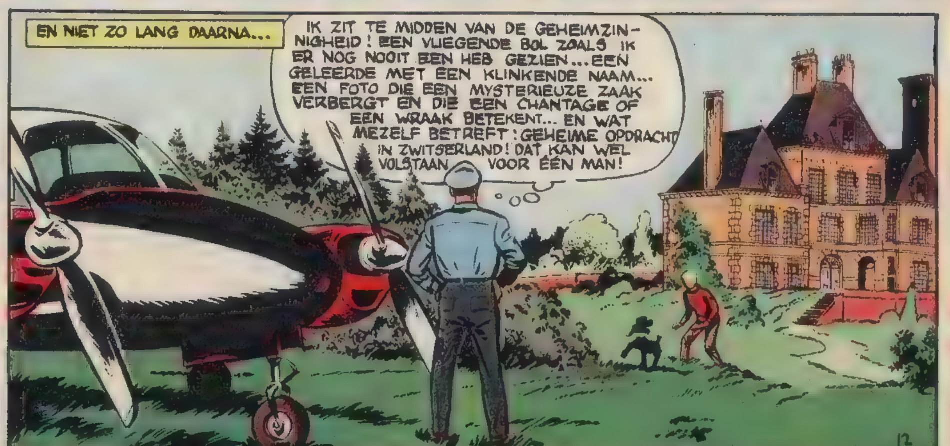

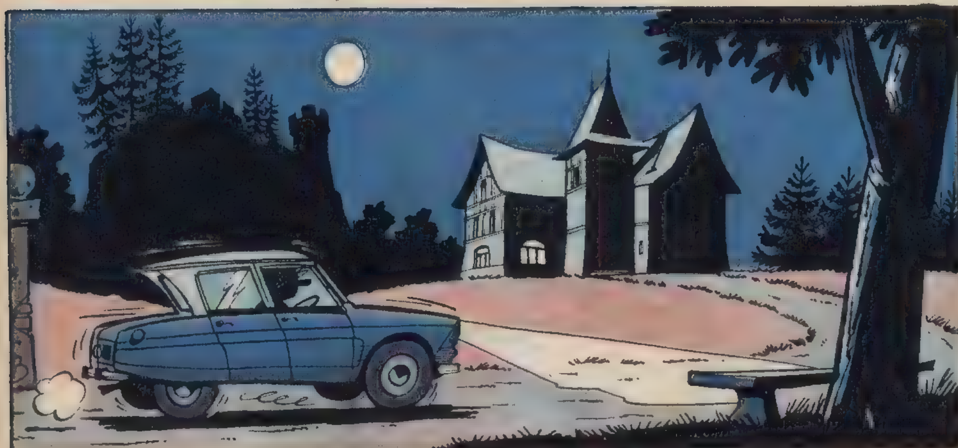

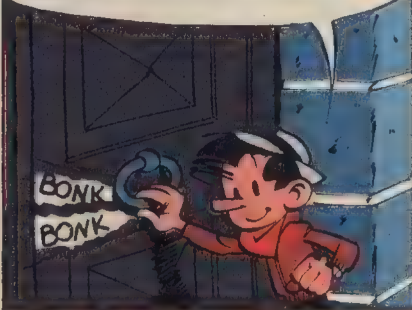

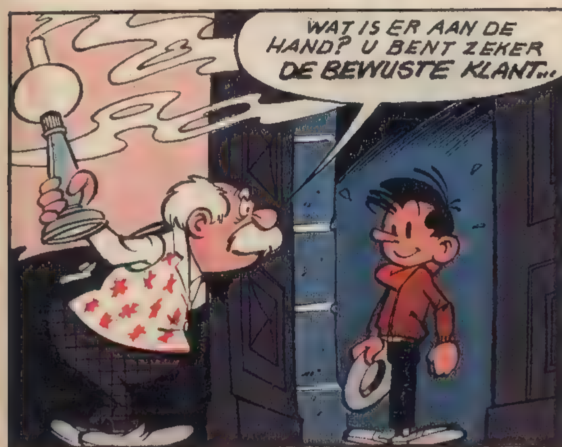

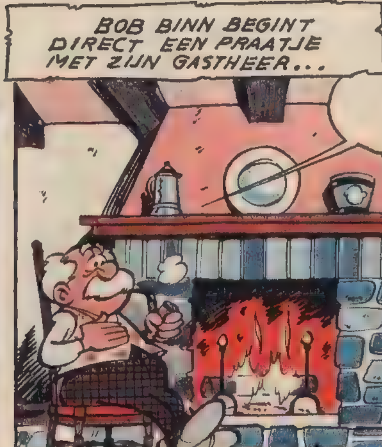
BOB BINN EN

Dank zij de doortastendheid van Bob Binn kan «Het Berkendalse

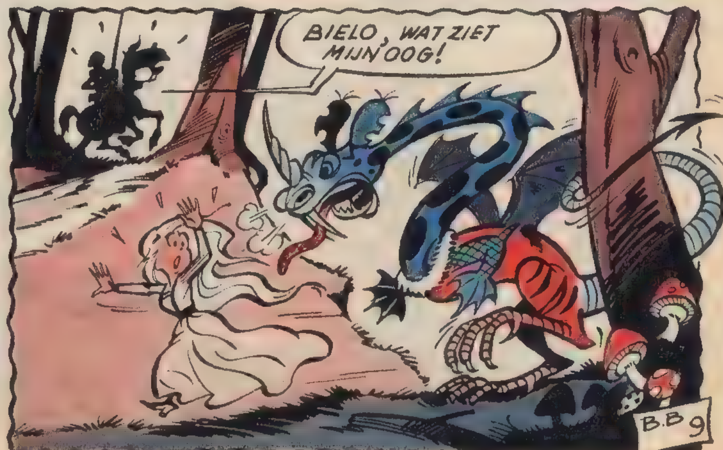

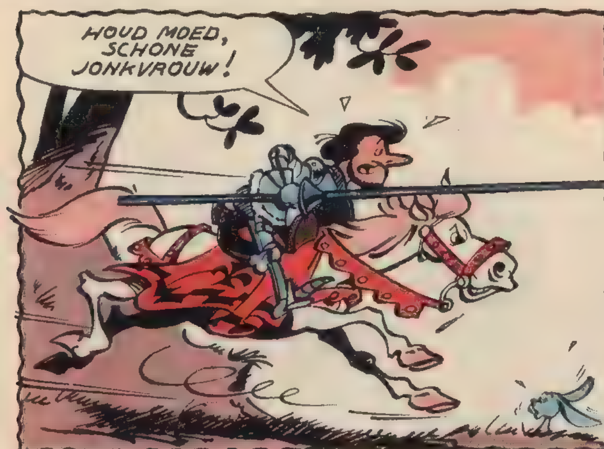

DE SCHADUW VAN DE RIDDER

ieuws» toch verschijnen. Maar dit bevalt niet iedereen !

DOOR E. AIDANS TEKST : J. ACAR-

WORDT VOORTGEZET

door L. & F. FUNCKEN

De EED van de BOOGSCHUTTER

Johan heeft laten doorschemeren, dat de kapitein de aanvoerder van de plunderaars is. De kapitein is dodelijk beledigd en wil een duel...

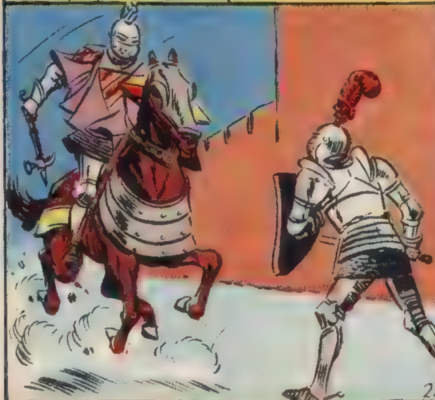

(Vervolg blz. 50)

TIBET

VERVOLG VAN PAGINA 33

van Brussel naar de Azurenkust rijden en dat is voor mij ruimschoots genoeg !

— Je houdt van reizen. Mooi ! En waar ga je naartoe ?

— Wel, naar de Azurenkust !

— Dus eigenlijk keer je terug naar je vaderstad Marseille ?

— Voor mij lopen alle wegen naar de Azurenkust inderdaad over Marseille.

— Je bent gehuwd, Tibet, en je hebt een kleine jongen die André heet. Vertel me nu eens iets over het idee dat je hebt van je rol als vader, als opvoeder ?

— Wel omschreven principes houd ik er niet op na. Men moet de natuur haar gang laten gaan en vertrouwen hebben in de natuur. De natuur, ik bedoel de kern, is altijd goed !

— En indien de natuur je huis in brand steekt ?

— Geen nood ! De natuur zal ook wel helpen blussen !

— Welke eigenschap zou je bij je zoon willen vinden ?

— Ik zou willen dat hij zin voor humor had.

— Je bent een grote humorist !

— Er zijn mensen die zin hebben voor humor zonder humorist te zijn. Men moet zin hebben voor humor om heelhuids door een heleboel dingen te komen die het leven minder aangenaam maken...

— Zin hebben voor humor... Wat is dat eigenlijk ?

— Naar mijn mening is het niet ernstig nemen wat niet verdient ernstig genomen te worden, bv. een interview.

— Ik zou eerder zeggen : je zelf niet al te ernstig nemen... niet al te gewichtig doen !

— Akkoord ! Wel zijn werk, zijn tekeningen ernstig nemen. En ook daar moet je niet zo dik om gaan doen ! Men tekent strips voor kinderen, voor jongelui. Het is fijn, het is grappig, het is niet zó gewichtig. Dat neemt niet weg dat iedere tekening verzorgd moet zijn en dat men de technische kant van de zaak niet mag onderschatten.

— Nog een laatste vraag, mijn beste Tibet, wat denk je over de vriendschap ?

— Ik heb veel kameraden. Echte vrienden zijn zeldzamer, maar het is al heel goed wanneer men kameraden heeft. Maar opgelet, kameraden die zin hebben voor humor ! Met mensen die geen zin hebben voor humor zou ik nooit vriendschap kunnen sluiten.

— Dat begrijp ik !

— Het is omdat je dat snapt, dat ik je graag mag !

* * *

Toen werd onze reporter rood van verlegenheid en liet zijn micro vallen. Het laatste woord van dit interview zullen wij dus nooit kennen !

LID VAN

Dit weekblad moet verkocht worden tegen de verplichte prijs. Het mag noch in een leesmap, noch in huur gegeven worden, behalve wanneer de uitgever zijn toelating heeft verleend.

Het weekblad « KUIFJE » :
18e jaargang — Lombard Uitgaven.
P.H.-Spaaklaan 1-11, Brussel 7.
Prk. 1909.16

Uitgev.-Directeur : Raymond Leblanc
Isid. Gerardlaan 9, Brussel 16.

Heliodruk : N.V. PERIODICA

NEDERLAND : 75 cent. — Abonnement : f 7,— per kwartaal
KUIFJE-HOLLAND : Doklaan 129, Rotterdam (Zuid). Tel. 170.965 Giro 655.389.

Canada : 25 cents. — Buitenland : 12 F.

HIER KAN MEN KUIFJE KRIJGEN IN HET BUITENLAND
Frankrijk : DARGAUD S.A., 31, rue du Louvre, Paris 2e.
Zwitserland : INTERPRESS S.A., 1, rue Beau-Séjour, Lausanne.
Canada : LA PATRIE, 180 Est, rue Sainte Catherine, Montréal, 18, Québec.

ABONNEMENTSTARIEF

	België	*Nederland*	*Canada*	*Buitenland*
3 maanden	120,— F.	f 7,—	$ 3,50	130,— F.
6 maanden	230,— F.	f 14,—	$ 7,—	260,— F.
1 jaar	450,— F.	f 28,—	$ 12,—	520,— F.

PUBLICITEIT publi *art* 22.56.00

SPEEL MET ONS MEE

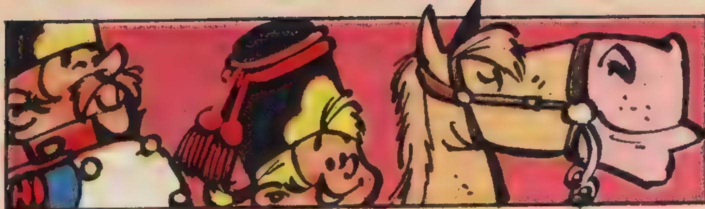
1\.
Parijs-Nice, Parijs-Brussel, Bordeaux-Parijs

2\.
De Ronde van Frankrijk — van Luxemburg — van Zwitserland — van Italië — van Spanje

3\.
1) achtervolging
2) cyclo-cross
3) demi-fond
4) zesdaagse

4\.
Aston (Martin)
SAAB
Hill
Altig

5\.
Romein = strijdwagen
markies = draagstoel
racer = racewagen
chauffeur uit 1900 = auto uit 1900
maharadja = olifant
luie koning = ossewagen
wielrenner = racefiets
jongetje = step
fat (Directoire-tijdperk) = loopfiets
Eskimo = slee

hansje

Eindelijk hebben de twee verraders onze vrienden teruggevonden en

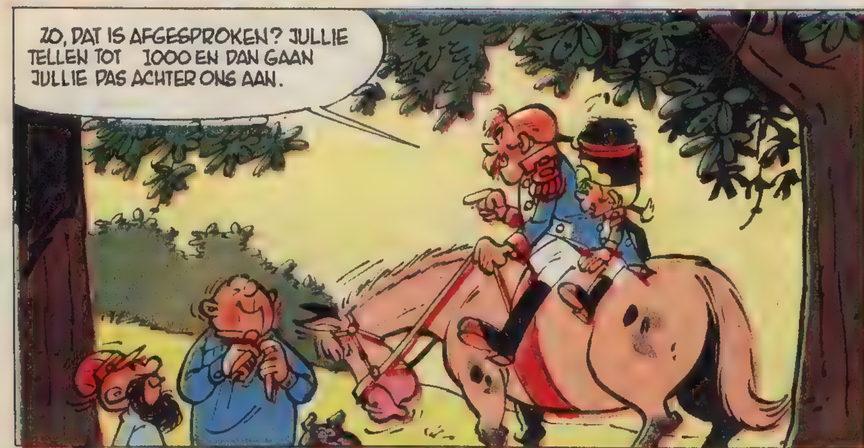

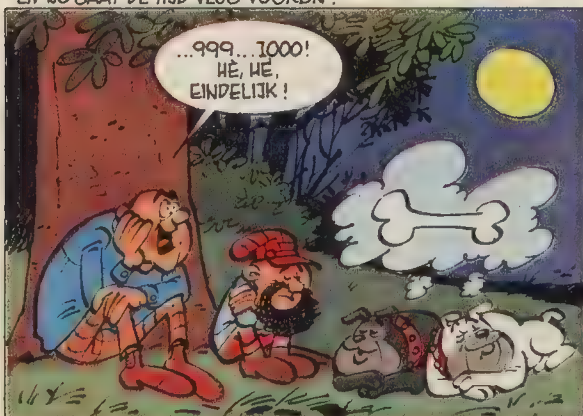

en mylady

laten ze twee bloeddorstige honden op hen los.

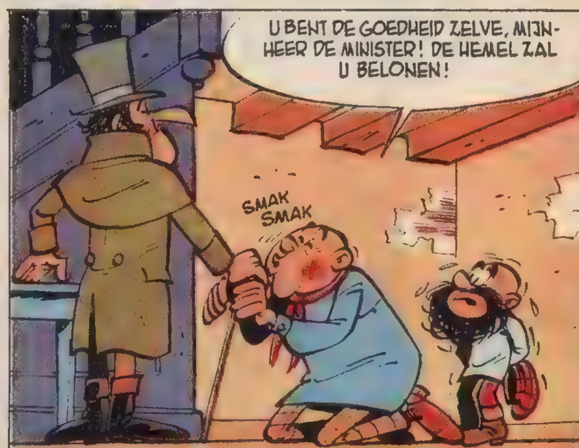
TEKENINGEN: BERCK.
TEKST: DUVAL.

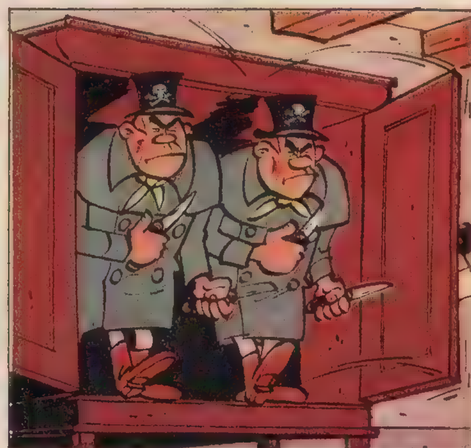

WORDT VOORTGEZET

In de strijd voor de Euromarkt:

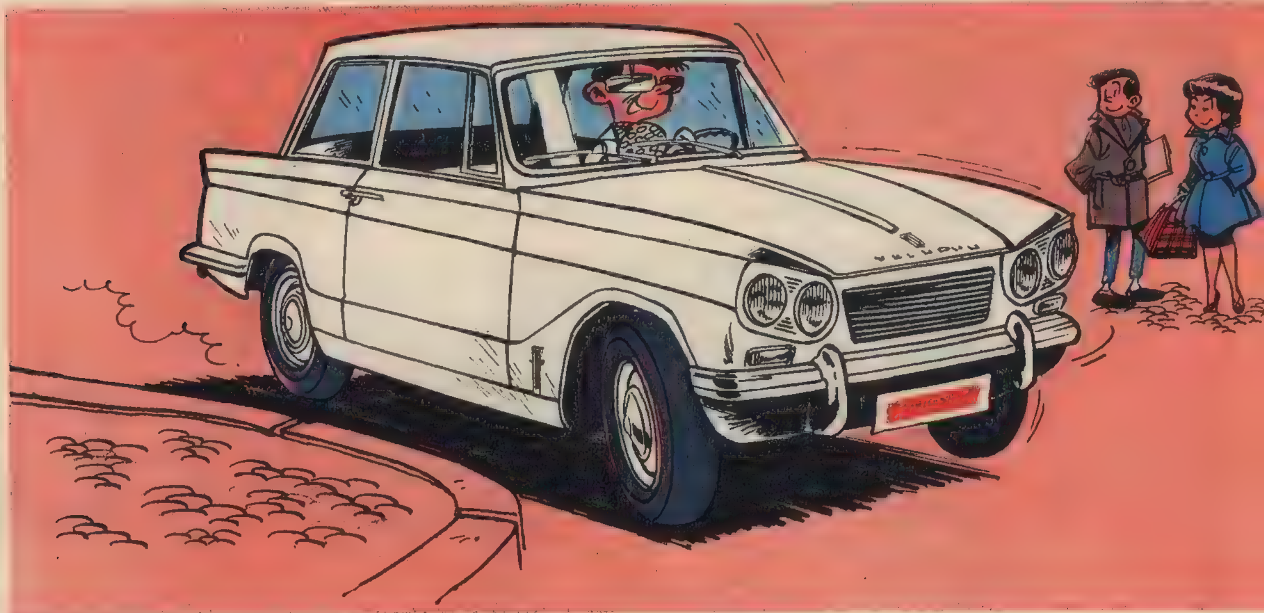
De pittige Spitfire en de Triumph die het offensief begint

DE eerste Heralds die op het kontinent ontscheepten konden geen weerstand bieden aan de vijand. Door vijand bedoelen we hier ons wegennet... De constructeurs trokken uit die strijd de logische conclusie en maakten de volgende Heralds wat steviger en beter bestand voor de grote strijd. Zij kwamen zelfs met een nieuw wapen op de proppen, dat alle vorige modellen naar de achtergrond drong. Dat nieuwe wapen was de 1200.

Met de 1200 heeft Triumph eindelijk een interessante werkbasis geschapen, en met als vertrekpunt de mechanische elementen van de 1200 werden er twee nieuwe modellen gebouwd : de Vitesse 6 en de Spitfire 4. Voor de Belgische markt, en voor de andere markten die hun wagens krijgen uit de assemblagefabriek van Mechelen, kreeg de 1200 de versterking die eigenlijk slechts was voorzien voor krachtiger modellen.

Een 6-cylinder motor

Nauwelijks heeft men het stuur van de Vitesse 6 in handen of men is aangenaam

verrast door het zacht geronk van de 6-cylindermotor die buitengewoon soepel is. Hij ontwikkelt 70 PK bij 5.000 omwindingen per minuut. De kruissnelheid bedraagt 130 km per uur, de topsnelheid ongeveer 145 km per uur. Het benzineverbruik is laag voor zulk een motor : 7 liter per 100 km. Er is een vierversnellingsbak met centrale bediening en de acceleraties zijn vrij goed. De Triumph Vitesse 6 heeft schijfremmen op de voorwielen en trommelremmen met een grote diameter op de achterwielen. Men kan een overdrive op de derde en vierde versnelling laten aanbrengen. De draaicirkel is zeer klein zodat de wagen zeer handig is in de stad, waar de parkeerruimten steeds zo nipt uitgemeten zijn. Van de Vitesse 6 bestaan er twee uitvoeringen, een sedan en een cabriolet. Het interieur van beide wagens is even verzorgd. Tot de standaard-uitrusting behoren de autokachel met ventilator, koplampflasher en voorruitsproeier. Over de stuurinrichting ben ik niet helemaal tevreden. Naar mijn mening, moest er een eenvoudig servo-stuur worden in aangebracht.

De Spitfire, een wagen waar pit inzit !

VORIG jaar heb ik reeds over de Spitfire gesproken, want in oktober 1962 heb ik er op het circuit van Goodwood mee gereden. Ik was enthousiast over de prestaties van dat wagentje op een renbaan, maar ik heb er toen onmiddellijk aan toegevoegd dat ik vreesde dat de Spitfire zich op de gewone weg niet zo goed zou gedragen.

Ik heb de gelegenheid gehad met twee Spitfire's te rijden. De eerste was gemonteerd in Engeland, de tweede in de assemblagefabriek van Mechelen. De eerste Spitfire, zeer goed en snel, was niet fijn afgewerkt en was ook erg lawaaierig. De tweede Spitfire was beter afgewerkt. Men had een inspanning gedaan om het geluid te dempen, maar dat was toch nog alles behalve perfect.

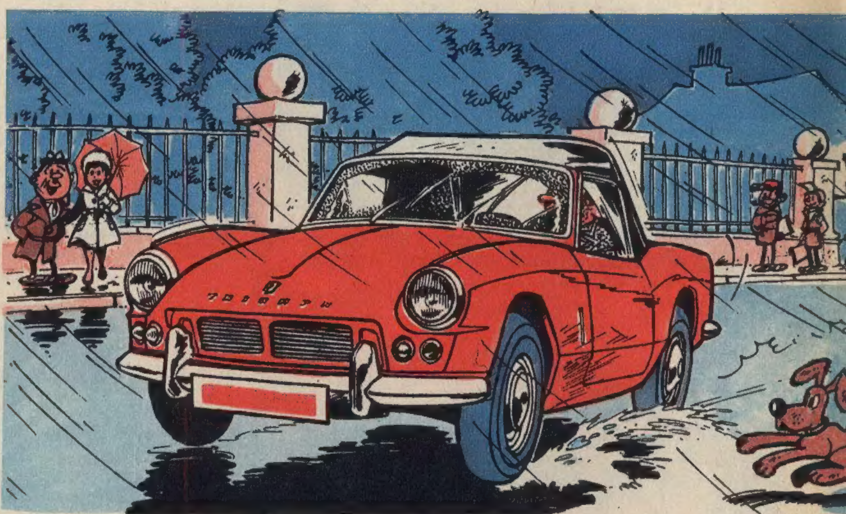
Wie echter met de Spitfire rijdt, komt onder de bekoring van dat pittig wagentje. Er is eerst en vooral de motor, afgeleid van de motor van de Herald 1200. Hij kan tegen een zeer hoog regime draaien zonder de indruk te geven dat het enige moeite vergt. De remmen zijn doeltreffend en beantwoorden volledig aan de eisen.

De Spitfire heeft dezelfde originele conceptie als de Herald 1200. Dit wil zeggen een zeer eenvoudig frame, ophanging op vier onafhankelijk geveerde wielen, zeer kleine draaicirkel en al de mechanische elementen zijn makkelijk bereikbaar.

Iedere medaille heeft haar keerzijde

Ik houd van de Spitfire. Meer nog, ik ben er dol op ! En het is daarom dat ik hard van leer ga trekken tegen die wagen. Het is naar mijn mening absoluut noodzakelijk, dat die wagen binnen de kortst mogelijke tijd perfect is !

Gezien de prijs van de Spitfire, mag men wel comfortabele en goede zetels eisen. De huidige zetels kunnen een vergelijking met de wagens uit dezelfde prijzenklasse niet doorstaan. Het stuurwiel is veel te groot en de pedalen zijn niet perfect. De centrale positie van de instrumenten is ook nog lang niet ideaal. Men weet vooruit dat men van de Herald, de Vitesse 6 en de Spitfire niet mag verlangen dat zij absoluut geruisloos zijn. Toch is het niet nodig dat de carrosserie rammelt en dat er nog een heleboel andere grote en kleinere geluiden onder de motorkap zitten die makkelijk zouden kunnen weggewerkt worden.

De Spitfire zou de ideale kleine sportwagen kunnen worden. Daarvoor is het echter noodzakelijk dat Triumph zich eens terdege inspant om zijn mooie creaties volledig en degelijk af te werken.

door L.&F.FUNCKEN

De EED van de BOOGSCHUTTER

(Vervolg van blz. 44)

WORDT VOORTGEZET

TON en TINNEKE

GROTE SCHOONMAAK

door Attanasio

